ORTODOKSİA

AHLAKÎ VE DİNÎ RESALE

MTİYAZ SAHİBİ : HRİSTOPOLİS MİTROPOLİTİ
MELETİOS LUKAKİS

MAHAL İDARE : FENER RUM PATRİKHANESİ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ ΣΤ' ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1931 ΤΕΥΧΟΣ 72

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1931

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

† Φώτιος ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας

χάριν καὶ εὐλογίαν παρὰ τοῦ γεννηθέντος Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἀριθμ. { Πρωτ. 2936 / Διεκπ. 1924

Πόθῳ πατρικῷ προσαγορεύομεν καὶ πάλιν καὶ εὐλογοῦμεν ὑμᾶς, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εὐαγγελιζόμενοι μετὰ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Βηθλεὲμ τὴν χαρὰν τὴν μεγάλην τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε».

Ἐν συμφωνίᾳ ἀναμέλπουσι σήμερον δοξολογοῦντες οἱ ἄγγελοι ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ὕμνον τῆς δωρηθείσης ἡμῖν καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ Παναγάθου Θεοῦ εἰρήνης καὶ εὐδοκίας αὐτοῦ. «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἡ ἱερὰ νὺξ τῆς ὑπερφυοῦς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος εἶνε δι' ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα ἡ γενεσιουργὸς ἀφετηρία τῆς κτίσεως τῆς καινῆς, τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ πάλιν τῆς ἐλπίδος ἡμῶν.

Μακρὰ ὑπῆρξεν ἡ ἀγωνιώδης πορεία τῆς δυστήνου ἀνθρωπότητος, ψηλαφητεὶ ἐπὶ αἰῶνας ἐν τῷ σκότει τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀγνωσίας βαινούσης καὶ ἔξοδον ζητούσης ἐκ τῆς δυσπαραμυθήτου ταλαιπωρίας τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως αὐτῆς. Μάτην τὴν παρήγορον ταύτην ἔξοδον τὸ ἀνθρώ-

πινον πνεῦμα ἐπεζήτησεν ἐπὶ αἰῶνας διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δυνάμεων, διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ προσπαθειῶν. Ἔλειπεν αὐτῷ τὸ φῶς τῆς θείας χάριτος, ὅπερ μόνον ἠδύνατο, ἵνα διανοίξῃ καὶ καταυγάσῃ καὶ πάλιν τὸν ἀμαυρωθέντα ἐκ τῆς ἁμαρτίας ὀφθαλμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Καὶ τὸ φῶς τοῦτο ἐξέλαμψεν ἐκ τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ. Ἐκ τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τῆς γνώσεως, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἐκεῖθεν ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθε σαρκωθεὶς καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος. «Ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰωάν. Α΄ 17).

Διέλθωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νοερῶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἐπιπόθητα, ἕως εἰς Βηθλεὲμ καὶ ἀναπολήσωμεν τὸ ἀφάτως ὑπὸ τῆς θείας ἀγαθότητος καὶ προνοίας συντελεσθὲν μέγα καὶ ὑπερφυὲς μυστήριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Διέλθωμεν καὶ ἴδωμεν νοερῶς τὸ ρῆμα τὸ γεγονὸς τοῖς ἀνθρώποις τοῖς ποιμέσι τῆς Βηθλεέμ, ὃ ἐγνώρισεν ὁ Κύριος αὐτοῖς (Λουκ. Β΄ 15), καὶ ἀντλήσωμεν ἐξ αὐτοῦ παραμυθίαν καὶ στήριξιν ἑαυτοῖς.

Ὅσοι ἐδοκιμάσθητε ἐν τῇ ἀναποφεύκτῳ δυσχερείᾳ καὶ ταῖς θλίψεσι τῆς ζωῆς, ἀντλήσατε παρηγορίαν καὶ ἐνίσχυσιν ἐκ τῆς μετὰ τῶν ἀδελφῶν συμπροσκυνήσεως καὶ συμπανηγυρίσεως καὶ πάλιν τῆς ἁγίας καὶ χαρμοσύνου ἑορτῆς. Ὅσων αἱ χεῖρες εἶναι ἀνειμέναι καὶ τὰ γόνατα παραλελυμένα ἐκ τῶν ὑπὲρ δύναμιν ταλαιπωριῶν, ἂς στηρίξῃ ὑμᾶς σήμερον ἡ χάρις καὶ ἡ χαρὰ τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, τοῦ δι᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐνανθρωπήσαντος.

Καὶ ἐπὶ τῇ ἀπείρῳ τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμᾶς φιλανθρωπίᾳ καὶ συγκαταβάσει οἱ πάντες ἂς αἰσθανθῶμεν σήμερον βαθύτερον τὴν πρὸς Αὐτὸν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν.

Ἂς ἐπιμαρτυρήσωμεν δὲ ταύτην ἕκαστος εὐσεβῶς διὰ τῆς ψυχικῆς ἡμῶν ἀνυψώσεως καὶ διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἡμῶν.

Οἱ εὐποροῦντες ἂς αἰσθανθῶσι μυχιαίτερον καὶ ἂς ἀσκήσωσι δαψιλέστερον τὸ καθῆκον τῆς πρὸς τὸν πλησίον εὐποιΐας καὶ μεταδοτικότητος αὐτῶν. Οἱ πένητες ἂς ἀρυσθῶσι δύναμιν, ἵνα μετὰ καρτερίας καὶ ἐλπίδος φέρωσι τὴν στενοχωρίαν αὐτῶν, ἀνακουφίζοντες τὴν στέρησιν καὶ τὰς θλίψεις τοῦ κόσμου διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐναρέτου βιοτῆς αὐτῶν καὶ τῆς ἐντίμου ἐργασίας καὶ προσπαθείας αὐτῶν. Οἱ ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντες ἂς ἔχωσι τὴν ἐλπίδα αὐτῶν εἰς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν. Τὰ πάντα τέλος ἐν ἡμῖν ἂς κατευθύνῃ ἡ πίστις καὶ ἡ εὐσέβεια ἡμῶν.

Ταῦτα ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ, προσαγορεύοντες δι᾽ ὀλίγων ὑμᾶς ἐπὶ ταῖς ἁγίαις καὶ χαρμοσύνοις ἑορταῖς τῆς εὐσεβείας ἡμῶν, ἐπευχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος δῷ διελθεῖν ὑμᾶς ταύτας ἐν ὑγείᾳ καὶ χαρᾷ. Αὐτὸς δωρήσαιτο καὶ τὸν ἀνατέλλοντα νέον ἐνιαυτὸν ὑμῖν καὶ τοῖς οἴκοις ὑμῶν φορὸν πάσης εὐημερίας καὶ εὐοδώσεως, ὡσαύτως δὲ φορὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἀνορθώσεως καὶ τῷ κόσμῳ παντί, αὐξανομένης καὶ κρατυνομένης ἐν αὐτῷ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συναδελφώσεως καὶ τῆς ἀμοιβαίας πάντων συναντιλήψεως ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.

Ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Γεννηθέντος Σωτῆρος Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Χριστούγεννα 1931.

† ***Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.***

Η ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ

Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰ ἐν σελίδι 102 τοῦ παρόντος ἔτους δημοσιευθέντα, καταχωρίζονται ἐνταῦθα ἀνταλλαγέντα νεώτερα ἐπίσημα σχετικὰ ἔγγραφα:

ΠΑΣΑΙΣ ΤΑΙΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ

Ἀριθμ. Πρωτ. 2026.

Μακαριώτατε........................, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε ....., τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Συνεχίζοντες καὶ ἀποτελειοῦντες ὅσα ἔχομεν γράψαντες πρὸς τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀπὸ ζ' Φεβρουαρίου τοῦ παρόντος ἔτους, ἀριθμὸς 266, ἡμετέρας Ἐπιστολῆς περὶ τῆς συγκροτηθησομένης, σὺν Θεῷ, κατὰ τὴν κοινὴν ἀπόφασιν Ὀρθοδόξου Προσυνόδου, ἧς χρόνος τῆς συγκλήσεως τελειωτικῶς διὰ τῆς Ἐπιστολῆς ἡμῶν ἐκείνης ὡρίσθη ἡ Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἤτοι ἡ 19η Ἰουνίου τοῦ 1932, ἀσμένως προαγόμεθα ἀνακοινώσασθαι αὐταῖς διὰ τῆς παρούσης ὅτι καὶ τὸ ἐναπολειφθὲν τότε πρὸς καθορισμὸν βραδύτερον σημεῖον τοῦ τόπου τῆς συγκλήσεως τῆς γενικῆς ταύτης τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν συναθροίσεως καθωρίσθη ἤδη τελεωτικῶς, ὡς τόπου τῆς συγκλήσεως τῆς Προσυνόδου διὰ τὰς πολλαπλᾶς εὐκολίας προκριθέντος πάλιν καὶ ὁρισθέντος τοῦ ἁγιωνύμου Ὄρους Ἄθω καὶ τῆς ἐν αὐτῷ Ἱερᾶς Β. καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου, ἐν ᾗ τοσοῦτον αἰσίως διεξήχθησαν πρότερον αἱ ἐργασίαι τῆς Προκαταρκτικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς.

Ἡ ἔντιμος Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἔχει ἤδη δοῦσα προφρόνως τὴν ἑαυτῆς περὶ τούτου συγκατάθεσιν καὶ οὕτω μετὰ χαρᾶς καὶ τιμῆς καὶ πάλιν ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Τόπῳ γενήσονται ἐκ μέρους πάντων δεκτοὶ οἱ τῶν ἁγίων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν Ἀντιπρόσωποι καὶ δυνηθήσονται ἀνέτως καὶ αἰσίως τὸ ἑαυτῶν σπουδαῖον ἔργον διεξαγαγεῖν ἐν τῷ σεπτῷ τόπῳ, τοσαύτας πρὸς τῇ ἀπὸ τῆς ἱερότητος αὐτοῦ παροτρύνσει διατιθεμένῳ καὶ τὰς ἄλλας εὐκολίας.

Εὔδηλον δ' ὅτι οἱ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν Ἀντιπρόσωποι καθ' ἅπαν τὸ διάστημα τῶν ἐργασιῶν ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ ἔσονται καὶ πάλιν ξένοι τῆς τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μεγάλην χαρὰν καὶ παραμυθίαν ἐχούσης ἐκ τῆς ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ περιοχῇ αὐτῆς συγκροτήσεως τῆς γενικῆς ἀδελφικῆς συναθροίσεως.

Ἔσονται δὲ κατ' ἀριθμὸν οἱ Ἀντιπρόσωποι, κατὰ τὰ κοινῇ ὑπὸ τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς περὶ τούτου ἤδη καθορισθέντα, δύο ὡρισμένως Ἱεράρχαι ἐξ ἑκάστης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, δυνάμενοι συνοδεύεσθαι καὶ παρ' ἑνὸς ἢ δύο συμβούλων, ἄνευ ψήφου τούτων εἰς τὰς ἐργασίας συμμετεχόντων καὶ διὰ τῶν γνώσεων αὐτῶν συμβαλλομένων.

Καίτοι δέ, προκειμένου περὶ τῶν θεμάτων καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας τῆς σὺν Θεῷ συνερχομένης Ἁγίας Προσυνόδου, ταῦτά εἰσιν ἤδη καθωρισμένα καλῶς ὑπὸ τῆς Προκαταρκτικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς καὶ οὐδεμία, νομίζομεν, ὑπάρχει ἀοριστία καὶ ἀσάφεια δυναμένη γεννῆσαι ἀπορίας καὶ ἐνδοιασμοὺς ἐν οἱῳδήποτε σημείῳ, ὅμως ἵνα μηδ' ἡ ἐλαχίστη ἐμφιλοχωρήσῃ περὶ τοῦ ἔργου τῆς Προσυνόδου ἀμφιβολία, πρόσφορον θεωροῦμεν ἐπαναλαβεῖν ὅτι τὸ ἔργον τῆς Προσυνόδου ὀφείλει συνίστασθαι ἐν τῇ μελέτῃ ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῶν τῶν ὁρισθέντων ὑπὸ τῆς Προκαταρκτικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς θεμάτων καὶ τῇ προπαρασκευῇ τῆς ἀναγκαίας προκαταρκτικῆς ἐργασίας διὰ τὴν Μεγάλην Πανορθόδοξον ἢ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ᾗτινι μόνῃ ἀπόκειται ὅπως ἀποφασίσῃ ἐγκύρως καὶ ὑποχρεωτικῶς περὶ πάντων. Βεβαίως ἐπί τινων ζητημάτων, ἁπλουστέρων καὶ εὐχερεστέρων κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῶν, σπουδαίων δὲ διὰ τὰς ἀνάγκας σήμερον τῶν Ἐκκλησιῶν, οἷα τὰ ζητήματα τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ πασχαλίου, τῶν γαμικῶν κωλυμάτων καὶ εἴ τινος ἄλλου, δύναται ἡ Προσύνοδος γνωματεῦσαι καὶ περὶ ἀμέσου καὶ ὑποχρεωτικῆς ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν πορισμάτων αὐτῆς καὶ πρὸ τῆς ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου κυρώσεως αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δύναται συμβῆναι μόνον ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅρον ὁμοφώνου πάντων τῶν Ἀντιπροσώπων σχετικῆς ἀποφάνσεως, ταύτης δὲ τυχὸν μὴ ὑπαρχούσης, οὐ μόνον ὑποχρέωσίς τις διὰ τὰς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς Προσυνόδου οὐ δύναται προελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οὐδεμιᾶς Ἐκκλησίας βεβαίως ἐπιχειρηθήσεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μονομερὴς ἐφαρμογή.

Τέλος, προκειμένου περὶ τῆς τοσοῦτον ἀναγκαίας καὶ ἐπιθυμητῆς συμμετοχῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, γνωρίζομεν ταῖς ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις ὅτι συντόνους ποιούμεθα ἐνεργείας πρὸς ἐπίτευξιν τῆς συμμετοχῆς καὶ αὐτῆς ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ καὶ σπουδαίᾳ γενικῇ Ὀρθοδόξῳ συναθροίσει, κατὰ τὰ ἀποφασισθέντα καὶ ὑπὸ τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς. Ἀλλ' ἐὰν ὅμως, ὃ μὴ γένοιτο, μὴ ἀποβῇ καὶ πάλιν τοῦτο δυνατόν, βεβαίως ἡ οὕτως ἐπαναληφθησομένη τυχὸν ἀποχὴ τῆς μεγάλης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας,

οὐ δύναται ἀνακόψαι τὸ ἔργον καὶ τὴν μέριμναν τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ ὅλου σώματος αὐτῆς, ἐξ οὗ βεβαίως ὠφέλειαν καὶ στήριξιν ἀρυσθήσεται καὶ ἡ ἀποῦσα ἀδελφὴ Ἐκκλησία. Ἄλλως τε ἡ παροῦσα λυπηρὰ κατάστασις τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας ἀναγράφεται ἤδη ὡς πρῶτον θέμα ἐξετάσεως καὶ μερίμνης ἐν τῷ προγράμματι τῶν τῆς Προσυνόδου ἐργασιῶν.

Ταῦτα οὕτως ἀσμένως ἀνακοινούμενοι καὶ τῇ Ὑμετέρᾳ περιποθήτῳ Μακαριότητι, πρὸς ἔγκαιρον τῶν πάντων προπαρασκευήν, καὶ μετὰ πόθου καὶ ἐλπίδων ἱερῶν ἀναμένοντες τὴν συγκρότησιν τῆς νέας εὐλογημένης γενικῆς Ὀρθοδόξου συναθροίσεως, δι' ἧς ἐν ὥραις αἰσίαις ἐκφανθήσεται ἡ ἐν τῷ ἁγνῷ πνεύματι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν ἁγνῇ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ σύσκεψις καὶ συνεργασία τῶν ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν καὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἑαυτῶν καὶ τῆς ὅλης ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, κατασπαζόμεθα Αὐτὴν καὶ αὖθις ἐν Κυρίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς.

,αϡλα' Σεπτεμβρίου γ'.
Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως **Φώτιος.**

Ἀριθμ. Πρωτ. 2027.

Ὁσιώτατοι ἐπιστάται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ ὑμῶν ὁσιότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Μνείαν ἀγαθὴν τηροῦσα ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς πρόφρονος καὶ ἐγκαρδίου φιλοτιμίας, ἣν ἐπεδείξατο ἡ ὁσιότης ὑμῶν καὶ ὁ ἱερὸς Τόπος κατὰ τὴν συγκρότησιν αὐτόθι τῆς Προκαταρκτικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς, προέκρινε καὶ ἔγνω ὅπως καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς ταύτης μέλλουσα ἵνα συγκροτηθῇ Ὀρθόδοξος Προσύνοδος, ἧς χρόνος τῆς συγκλήσεως ὡρίσθη ἤδη ἡ Ἁγία Πεντηκοστὴ τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἤτοι ἡ 19η Ἰουνίου 1932, συνέλθῃ καὶ αὕτη ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῆς κλήρῳ, τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει, καὶ δὴ καὶ ὡρισμένως ἐν τῇ Ἱερᾷ καὶ γεραρᾷ Β. καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου, ἐν ᾗ αἰσίως τὸ ἑαυτῆς ἔργον ἐπετέλεσε καὶ ἡ Διορθόδοξος Ἐπιτροπή.

Τοῦτο οὖν ἄσμενοι φέροντες εἰς γνῶσιν καὶ τῆς ὁσιότητος ὑμῶν καὶ ἀποστέλλοντες δι' ὑμῶν καὶ τὴν ἔγκλειστον ὧδε ἰδιαιτέραν Ἡμῶν σχετικὴν ἀγγελτήριον Ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου, πρῶτον μὲν συγχαίρομεν τῷ ἱερῷ Τόπῳ ἐπὶ τῇ προσγινομένῃ οὕτω νέᾳ μεγάλῃ ἐκ

μέρους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ συνόλου τῶν ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν αὐτῷ τιμῇ τῆς ἐν αὐτῷ συγκροτήσεως καὶ τῆς νέας σπουδαίας Πανορθοδόξου συναθροίσεως, εἶτα δὲ ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν Ἡμῶν ὅτι διὰ τῆς πρόφρονος καὶ ἐγκαίρου προνοίας καὶ φροντίδος ὑμῶν καὶ πάντων ἐν τῷ ἱερῷ Τόπῳ τὰ πάντα παρασκευασθήσονται τελείως καὶ ἐπαξίως πρὸς ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν τῶν ἐλευσομένων Ἀντιπροσώπων τῶν ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ἀγαπητῆς ὁσιότητος ὑμῶν.

,αϡλα΄ Σεπτεμβρίου γ΄.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

Ἀριθ πρωτ. 2027.

Ὁσιώτατοι ἐπίτροποι καὶ λοιποὶ προϊστάμενοι τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱερᾶς Β. Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη τῇ ὑμῶν ὁσιότητι καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ὁρισθέντος ἤδη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ἡ ὁμοφώνῳ γνώμῃ ὑπὸ τῆς ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν Μονῇ συνελθούσης Προκαταρκτικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς ἀποφασισθεῖσα σύγκλησις τῆς Ὀρθοδόξου Προσυνόδου πραγματοποιηθῇ ὡρισμένως τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἤτοι τῇ 19ῃ Ἰουνίου 1932, ὡς τόπος τῆς συγκλήσεως τῆς νέας ταύτης σπουδαίας Πανορθοδόξου συναθροίσεως, ἡμετέρᾳ προτιμήσει καὶ ὑποδείξει, ἐνεκρίθη καὶ ὡρίσθη καὶ πάλιν ἡ σεπτὴ ὑμῶν Β. Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονή, ἐν ᾗ οὕτως αἰσίως καὶ ἐπὶ μεγάλῃ πάντων εὐχαριστήσει συνῆλθε καὶ ἐπεράτωσε τὸ ἑαυτῆς ἔργον ἡ ὀνομασθεῖσα Προκαταρκτικὴ Διορθόδοξος Ἐπιτροπή.

Ἀσμένως οὖν τοῦτο ἀνακοινούμενοι τῇ ὁσιότητι ὑμῶν καὶ συγχαίροντες ὑμῖν διὰ τὴν ἱστορικὴν τιμήν, ἥτις δὶς ἤδη κατ' ἐπανάληψιν ἐπαξίως προσγίνεται εἰς τὸν ἱερὸν Τόπον καὶ τὴν ὑμετέραν γεραρὰν Μονὴν ἐκ μέρους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ πασῶν τῶν ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ ὑμετέρα Ἀδελφότης μετὰ χαρᾶς ἐνωτισθήσεται τὸ ἄγγελμα καὶ τιμητικὸν καὶ εὐχάριστον δι' ἑαυτὴν λογίσεται καθῆκον ἵνα καὶ αὖθις διὰ τῆς καλῆς τῶν πάντων προπαρασκευῆς καὶ τῆς ἐγκαρδίου ἐν καιρῷ τῶν Ἀντιπροσώπων τῶν ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δεξιώσεως καὶ περιποιήσεως συμβάληται καὶ τὸ ἐφ' ἑαυτῇ ὑπὲρ τῆς καλῆς καὶ αἰσίας συντελέσεως καὶ τῆς νέας ταύτης πολυσημάντου ἱε-

ρᾶς γενικῆς Ὀρθοδόξου συναθροίσεως, συνδέουσα ἅπαξ ἔτι τὸ ὄνομα αὐτῆς πρὸς σπουδαῖον γεγονὸς τῆς ἁγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Προσανακοινούμενοι δὲ ὅτι οἱ ἐλευσόμενοι Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὰ κοινῇ ἀποφασισθέντα ἐν τῇ Προκαταρκτικῇ Διορθοδόξῳ Ἐπιτροπῇ, ἔσονται δύο Ἱεράρχαι ἐξ ἑκάστης Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας μεθ' ἑνὸς ἢ δύο βοηθῶν συμβούλων, ἐπιδηλοῦμεν ὅτι, προκειμένου περὶ τῶν ὑλικῶν δαπανῶν τῆς ξενίας αὐτῶν, ταύτας, ὡς εἰκός, καὶ πάλιν μέλλει ἵνα ἀναλάβῃ εἰς ἑαυτὴν ἡ καθ' ἡμᾶς Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τιμὴν καὶ παραμυθίαν καὶ ἑαυτῇ θεωροῦσα ὅτι ἡ ἱερὰ συνάθροισις τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν συνέρχεται ἐν τιμαλφεῖ τμήματι καὶ κλήρῳ τῆς κανονικῆς αὐτῆς περιοχῆς, οἷος δι' αὐτὴν τυγχάνει ὁ σεπτὸς ἁγιώνυμος Τόπος.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ τῆς ἀγαπητῆς ὁσιότητος ὑμῶν.

,αϡλα' Σεπτεμβρίου γ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

Ἀριθμ. Πρωτ. 284.

Παναγιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε Φώτιε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Παναγιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐγκαίρως ἐλάβομεν τὰ ἀπὸ 3 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 2026 σεπτὰ Γράμματα τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, δι' ὧν ἀνακοινοῦται ἡμῖν ὅτι, ὁρισθέντος ἤδη τοῦ χρόνου τῆς συγκλήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Προσυνόδου τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἤτοι τὴν 19ην Ἰουνίου τοῦ 1932, ὡς τοῦτο ἐδηλώθη ἐν ταῖς προλαβούσαις Ἐπιστολαῖς τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος πρὸς τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας, ὡς τόπος τῆς συγκλήσεως τῆς γενικῆς ταύτης συναθροίσεως καθωρίσθη τελειωτικῶς ἡ Ἱερὰ Β. καὶ Πατριαρχικὴ Μονὴ τοῦ Βατοπεδίου ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει Ἄθῳ, ἐν ᾗ τοσοῦτον αἰσίως διεξήχθησαν πρότερον αἱ ἐργασίαι τῆς Προκαταρκτικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς.

Ταῦτα καὶ ὅσα ἄλλα ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης εὐηρεστήθη νὰ δηλώσῃ ἐν τοῖς ὡς ἄνω Γράμμασι πρὸς διασάφησιν τοῦ ἔργου τῆς Ὀρθοδόξου Προσυνόδου λαβόντες πρὸ ὀφθαλμῶν, θέλομεν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι συμμορφωθῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐντεταλμένα, δεόμενοι τοῦ Παναγάθου Θεοῦ ὅπως χαρίσηται τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι μακρότητα ἡμερῶν καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν πρὸς

ἐκτέλεσιν πολλῶν θεαρέστων καὶ ὠφελίμων τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἔργων.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι Αὐτὴν καὶ αὖθις, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς

Ἐν Δαμασκῷ, τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1931.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Παναγιότητος
ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς
† Ὁ Ἀντιοχείας **Ἀλέξανδρος.**

Ἀριθ. Πρωτ. 894.

Παναγιώτατε,

Ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀνεγνώσθησαν τὰ ὑπ' ἀριθ. 2026 καὶ ἀπὸ γ' παρελθόντος μηνὸς Σεπτεμβρίου τίμια Γράμματα τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης Παναγιότητος, ἀσμένως δὲ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν γνωσθέντος, ἐνεκρίθη ὡς πάνυ πρόσφορος ὁ ὁρισθεὶς καὶ αὖθις τόπος τῆς συγκλήσεως τῆς Προσυνόδου, ἡ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους Ἄθω Ἱερὰ Β. καὶ Πατριαρχικὴ Μονὴ τοῦ Βατοπεδίου, αἱ δὲ σύντονοι τῆς Ὑμετέρας Κορυφῆς ἐνέργειαι πρὸς ἐπίτευξιν τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἁγιωτάτης ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἐν τῇ Προσυνόδῳ ὑπόθεσις ἡμῖν χαρᾶς ἀληθοῦς ἐγένετο.

Προσαγγέλλων δὲ τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμίᾳ Παναγιότητι ὅτι ἐν καιρῷ ἀνατέθειται ἤδη Ἐπιτροπῇ ἐκ θεολόγων ἡ μελέτη τῶν ὑπὸ τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς ὁρισθέντων θεμάτων τῆς Προσυνόδου καὶ ἡ προπαρασκευὴ εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως, ὑποβληθησομένης τῇ Ἁγίᾳ Συνόδῳ, ὅτι δέ, τοῦ καιροῦ ἐπιστάντος, ἀποσταλήσονται κατὰ τὰ ἐν τοῖς Γράμμασιν Αὐτῆς διαλαμβανόμενα, οἱ ἀντιπροσωπεύσοντες τὴν Ἁγιωτάτην Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ καταφανοῦς σπουδαιότητος γενικῇ ταύτῃ Ὀρθοδόξῳ Προσυνόδῳ, ὅλῃ καρδίᾳ αἰτοῦμαι τῇ Ὑμετέρᾳ γερασμιωτάτῃ Παναγιότητι πλουσίαν τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν ἐν ταῖς ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας θεοφιλέσιν Αὐτῆς ἀγῶσι καὶ μακρότητα ἡμερῶν ἐν ἀδιαπτώτῳ ὑγείᾳ καὶ διατελῶ.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ ‚αϡλα' Ὀκτωβρίου λ'.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων
† Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος **Κελαδίων.**

Παναγιώτατε καὶ Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργέ, κύριε Φώτιε, τὴν Ὑμετέραν λίαν ἡμῖν ἀγαπητὴν καὶ περισπούδαστον Παναγιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐκομισάμεθα ἀσφαλῶς καὶ πολλῇ διεξήλθομεν ἐπιστασίᾳ τὰ ὑπ' ἀριθ. 2026 καὶ ἀπὸ γ' ἄρτι λήξαντος μηνὸς Γράμματα τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης Παναγιότητος, δι' ὧν Αὐτή, συνεχίζουσα καὶ συμπληροῦσα τὰ πρὸς τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας ἀπολελυμένα ὑπ' ἀριθμ. 266 καὶ ἀπὸ ζ' μηνὸς Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. Γράμματα Αὐτῆς, γνωρίζει μὲν ἡμῖν ὅτι τόπος τῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ προσεχοῦς ἔτους (κατὰ τὴν 19ην Ἰουνίου τοῦ 1932) συγκληθησομένης Ὀρθοδόξου Προσυνόδου ὡρίσθη αὖθις ὁ τόπος ἐν ᾧ συνῆλθεν ἡ Προκαταρκτικὴ Διορθόδοξος Ἐπιτροπή, ἤτοι τὸ ἁγιώνυμον Ὄρος Ἄθως καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἱερὰ Β. καὶ Πατριαρχικὴ Μονὴ τοῦ Βατοπεδίου, σπουδαίας δ' ἄλλας ποιεῖται ἡμῖν ἀνακοινώσεις, εἰς τὴν σύστασιν ἀφορώσας καὶ εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Ὀρθοδόξου Προσυνόδου.

Εὐχαριστοῦντες οὖν τῇ Ὑμετέρᾳ πεπνυμένῃ Παναγιότητι ἐπὶ ταῖς ἀνακοινώσεσι ταύταις καὶ πολλὴν Αὐτῇ τὴν χαρὰν ἑρμηνεύοντες ὅτι συντόνου καθορῶμεν ἀξιούμενα μερίμνης παρὰ τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ κατὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Ὀρθοδόξου Προσυνόδου, ἐξ ἧς πολὺ καὶ μέγα τὸ ὄφελος διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν προσδοκᾶται, δηλοῦμεν ἅμ' Αὐτῇ ὅτι καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία πλείστης ἀξιοῖ τὰ κατὰ τὴν σύγκλησιν ταύτην προσοχῆς καὶ τὸ ἐφ' ἑαυτῇ παρασκευάζεται, ἵνα κατὰ δύναμιν συμβάλῃ εἰς εὐόδωσιν τοῦ καλοῦ καὶ θεοφιλοῦς τῆς Ὀρθοδόξου Προσυνόδου σκοποῦ.

Ἱκετεύοντες δὲ τὸν οὐράνιον τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα, ἵνα εἰς πέρας ἀγάγῃ ἀγαθὸν καὶ αἴσιον τὴν ὅλην ἱερωτάτην τῆς συγκλήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Προσυνόδου ὑπόθεσιν, εὐχὰς ἅμα ποιούμεθα πρὸς Αὐτὸν ἐνθέρμους ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ τοῦ ὄλβου τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Παναγιότητος καὶ διατελοῦμεν

Τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος
† Ὁ Κύπρου **Κύριλλος.**

'Αρχιεπισκοπὴ Κύπρου.
Τῇ 1η 'Οκτωβρίου 1931.

'Αριθ. Πρωτ. 654.

'Εν Ἁγίῳ Ὄρει Ἄθῳ, τῇ 22 'Οκτωβρίου 1931.

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Δέσποτα,

Μεγάλη χαρὰ ἐνέπλησε τὰς καρδίας ἡμῶν ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τῆς Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος διὰ τοῦ σεπτοῦ Γράμματος Αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 2027 τῆς 3ης παρελθόντος μηνός, ὅτι ἡ 'Ορθόδοξος Προσύνοδος, ἧς χρόνος συγκλήσεως ὡρίσθη ἡ ἁγία Πεντηκοστὴ τοῦ προσεχοῦς ἔτους, 19η 'Ιουνίου, μέλλει νὰ συνέλθῃ καὶ πάλιν ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν Τόπῳ, καὶ δὴ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Κοινότης βαθέως συγκεκινημένη διὰ τὴν προσγινομένην αὐτῇ ὑψίστην ταύτην τιμὴν καὶ εὐγνώμων τῇ Ὑμετέρᾳ Θ. Παναγιότητι, Ἥτις ἀποδίδει τὴν προσήκουσαν σημασίαν καὶ ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ἁγιώνυμον ἡμῶν Τόπον, τὴν 'Ακρόπολιν ταύτην τοῦ 'Ορθοδόξου Χριστιανισμοῦ, λίαν προφρόνως καὶ διὰ τῆς ἐγκαίρου προνοίας καὶ φροντίδος αὐτῆς θέλει παρασκευάσῃ πᾶσαν δυνατὴν ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν.

'Επὶ τούτοις κατασπαζόμενοι εὐλαβῶς τὴν χαριτόβρυτον δεξιὰν τῆς Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος, διατελοῦμεν Αὐτῆς μετὰ τῆς περὶ Αὐτὴν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τέκνα πειθήνια

Ἅπαντες οἱ ἐν τῇ Κοινῇ Συνάξει 'Αντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν Εἴκοσιν Ἱερῶν καὶ Εὐαγῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω.

Τῷ Παναγιωτάτῳ καὶ Θειοτάτῳ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ
Κυρίῳ Κυρίῳ Φωτίῳ τῷ Β'
Τῷ πανσεβάστῳ ἡμῖν Πατρὶ καὶ Δεσπότῃ.

'Αριθ. Πρωτ. 524.

'Εν τῇ τοῦ Βατοπεδίου, 23 'Οκτωβρίου 1931.

Τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα προσκυνοῦντες τὴν δεξιὰν Αὐτῆς
εὐλαβῶς κατασπαζόμεθα.

'Ασμένως ἐκομισάμεθα καὶ ἀνέγνωμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2027 καὶ ἡμερομηνίαν 3 παρελθόντος μηνὸς σεπτὴν 'Επιστολὴν τῆς Ὑμετέρας Θ. καὶ Προσκυνητῆς ἡμῖν Παναγιότητος, δι' ἧς ἀνακοινοῦται ἡμῖν ὅτι ἡ Μήτηρ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησία ὥρισε καὶ πάλιν τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ὡς

τόπον συγκλήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Προσυνόδου, μελλούσης νὰ πραγματοποιηθῇ τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς προσεχοῦς ἔτους.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονή, λίαν συγκεκινημένη διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτῆς πατρικὸν ἐνδιαφέρον τῆς Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος, μετὰ χαρᾶς ἀποδέχεται τὴν ἀπόφασιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἐν αὐτῇ συγκλήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Προσυνόδου καὶ ἐκφράζει Αὐτῇ τὰς ἀπείρους αὐτῆς εὐχαριστίας διὰ τὴν προσγινομένην αὐτῇ ἱστορικὴν τιμήν, διαβεβαιοῖ δὲ συγχρόνως τὴν Ὑμετέραν Θ. Πανχγιότητα ὅτι θέλει καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν καὶ θὰ πχράσχῃ πᾶσαν δυνατὴν εὐκολίαν πρὸς ἄνετον ἐγκατάστασιν καὶ φιλοξενίαν τῶν τε Σεβασμιωτάτων ἁγίων Ἀρχιερέων καὶ τῶν συμβούλων αὐτῶν.

Ἐπὶ τούτοις ἐξαιτούμενοι ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος καὶ τὴν παναγίαν Αὐτῆς δεξιὰν εὐλαβῶς κατασπαζόμενοι, διατελοῦμεν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Τῆς Ὑμετέρας Θ. Παναγιότητος
τέκνα πειθήνια
Οἱ Ἐπίτροποι τῆς Ἱερᾶς καὶ σεβασμίας
Μεγίστης Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου
Γ. Ἀνατόλιος, Γ. Νικόλαος.
Προηγούμενος **Παγκράτιος.**

Τῷ Παναγιωτάτῳ Θειοτάτῳ καὶ Σοφωτάτῳ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ
κ. κ. Φωτίῳ, τῷ πανσεβάστῳ ἡμῖν πατρὶ καὶ Δεσπότῃ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΕΡΚΩΝ

Α΄.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΕΡΚΩΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ

Τὰ κατὰ τὴν ἀσθένειαν.—Τὴν πρωΐαν τῆς 7ης λήγοντος μηνὸς Δεκεμβρίου ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ λύπης ἐπληροφορεῖτο ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γέρων ἅγιος Δέρκων κ. Ἀμβρόσιος περὶ ὥραν 8.30 π. μ. ἠσθένει βαρέως. Ἐφ' ᾧ καὶ ἀπέστειλεν ἀμέσως παρ' αὐτῷ τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου θεοφ. Ἐπίσκοπον Μιλήτου κ. Αἰμιλιανὸν μετὰ τοῦ ἰατροῦ κ. Βασιλ. Κώνου, ὅστις καὶ ἐξετάσας τὸν ἀσθενοῦντα ἱεράρχην, ἐν ἀναισθησίᾳ διατελοῦντα, μετὰ τῶν θεραπόντων ἰατρῶν κ. κ. Ἀ. Ζωγράφου καὶ Ν. Παπαστράτου διέγνω ἐγκεφαλικὴν αἱμορραγίαν, ἐλαχίστας παρέχουσαν ἐλπίδας διασώσεως. Τὰ κατὰ τὴν ἀσθένειαν μετὰ πολλῆς τῆς συμπαθείας ἐγνώρισεν ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκ σχετικῆς ἀνακοινώσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, εὐξαμένη ὑπὲρ ὑγείας τοῦ ἀσθενοῦντος ἀδελφοῦ.

Τὰ κατὰ τὸν θάνατον.—Ὁ θάνατος ἐπῆλθε τὴν 9ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, περὶ ὥραν 6ην π. μ. Ἐπὶ τῷ νεκρῷ ἀνέγνω τὴν νενομισμένην εὐχὴν ὁ παρ' αὐτῷ διαμείνας θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀγαθάγγελος, ἀρχιερατικῶς προϊστάμενος Γαλατᾶ. Τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου μετὰ πολλῆς τῆς λύπης ἀνήγγειλεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἐν τῇ αὐθημερὸν συγκληθείσῃ Συνεδρίᾳ, μνησθεῖσα τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσιῶν τοῦ μεταστάντος· Ἡ Ἁγ. καὶ Ἱερὰ Σύνοδος εὐξαμένη ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ, ἐνέκρινεν ὅπως,

α΄) Ἡ κηδεία γένηται δαπάναις τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῷ ἐν Θεραπείοις ἱ. ναῷ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τὴν ἐπαύριον (ἤτοι 10 Δεκ.) περὶ ὥραν 11 π. μ., προεξαρχούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων ἁγίων Συνοδικῶν.

β΄) Τὸν θάνατον καὶ τὴν κηδείαν ἐξαγγείλῃ διὰ καταλλήλου ἀγγελτηρίου ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

γ΄) Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τελέσῃ ἐπικήδειον λειτουργίαν ἐν Θεραπείοις ὁ Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Μάξιμος καὶ

δ΄) τὸν ἐπικήδειον ἐκφωνήσῃ ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Τὰ κατὰ τὴν κηδείαν. — Τοῦ νεκροῦ κομισθέντος μετ' ἐκκλησιαστικῆς πομπῆς ὑπὸ τοῦ θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀγαθαγγέλου, περιστοιχιζομένου ὑπὸ τοῦ ἱ. κλήρου τῆς Ἐπαρχίας, ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Οἴκου εἰς τὸν ἱ. ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἐτελέσθη ἐν αὐτῷ ἐπικήδειος ἱερουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φιλαδελφείας κ. Μαξίμου. Μεθ' ὃ περὶ ὥραν 11ην ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, προεξαρχούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν Νικαίας Βενιαμίν, Προύσης Νικοδήμου, Πριγκηποννήσων Θωμᾶ, Σάρδεων Γερμανοῦ, Σηλυβρίας Εὐγενίου, Θεοδωρουπόλεως Λεοντίου, Χριστουπόλεως Μελετίου, Σταυρουπόλεως Ἰωακείμ, Λαοδικείας Δωροθέου καὶ Φιλαδελφείας Μαξίμου, ἐν συρροῇ λαοῦ. Συμφώνως πρὸς τὰ ὁρισθέντα τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγ. καὶ Ἱερᾶς Συνόδου θεοφιλ. Ἐπίσκοπος κ. Αἰμιλιανός, ὑπομνήσας διὰ βραχέων τὸ ἔργον τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου, ἀπὸ μέρους δὲ τῆς Ἐπαρχίας προσεφώνησε τὸν ἀείμνηστον ποιμενάρχην αὐτῆς ὁ ἰατρὸς κ. Ἀντ. Ζωγράφος.

Ὁ ἐνταφιασμός.—Τὸν νεκρὸν κομισθέντα εἰς τὸ Νεκροταφεῖον Ἐγρῆ καποῦ, ὑπὲρ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ὁποίου πολλὰ ἐμόχθησεν ὁ ἀείμνηστος, ἐνεταφίασεν ἐν ἰδιοκτήτῳ καὶ κτιστῷ τάφῳ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλαδελφείας.

Τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δέρκων Ἀμβροσίου εἴη ἡ μνήμη αἰωνία.

Βιογραφικὸν σημείωμα. — Ἐκ τοῦ ἐπικηδείου λόγου παραθέτομεν συντόμους βιογραφικὰς εἰδήσεις. Βυζάντιος τὴν πατρίδα, χιακῆς δὲ καταγωγῆς, ἐγεννήθη ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Δέρκων Ἀμβρόσιος (Σταῦρος Σταυρινὸς κατὰ κόσμον καλούμενος) τῷ 1854. Ἀποφοιτήσας τῆς Πατρ. Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς τῷ 1880, εἰσήχθη εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Ἱερὰν Θεολ. Σχολήν, ἐξ ἧς ἀποφοιτήσας ἀριστοῦχος τῷ 1884 ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν τῷ ἐν Θεραπείοις ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Δέρκων καὶ εἶτα Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Δ΄, λαβὼν τὸ ὄνομα τοῦ προστάτου αὐτοῦ ἀειμνήστου εὐεργέτου Ἀμβροσίου Μαυρογορδάτου.

Ὑπηρέτησε κατὰ σειρὰν ὡς Ἀρχιδιάκονος τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρονίου, τοῦ διατελέσαντος πρότερον Οἰκουμενι-

κοῦ, ὡς Πρωτοσύγκελλος ἐν Τραπεζοῦντι, ὡς προϊστάμενος ἐν Κοινότησι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς Διευθυντὴς τοῦ Γραικικοῦ Νοσοκομείου Σμύρνης, ὡς Καθηγητὴς τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἐν τῇ Παλλάδι καὶ τῷ Ζωγραιφείῳ καὶ ὡς Διευθυντὴς τῆς ἐν Καισαρείᾳ ἱερατικῆς Ροδοκανακείου Σχολῆς.

Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1893, διατελῶν ἱερατικῶς Προϊστάμενος Μ. Ρεύματος, προήχθη εἰς Ἐπίσκοπον Κλαυδιουπόλεως, προέστη δὲ ἀρχιερατικῶς τῆς Κοινότητος ταύτης μέχρις Ὀκτωβρίου 1895, ὁπότε προήχθη εἰς Μητροπολίτην Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν. Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1896 ἐξελέγη Μητροπολίτης Σκοπείων, ὡς τοιοῦτος δὲ ἐκλήθη συνοδικὸς ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Κωνσταντίνου τοῦ Ε′. Κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1899 προήχθη τεἰς Μηροπολίτην Πελαγωνείας, ἐκεῖθεν κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1903 εἰς Νεοκαισάρειαν, κατ' Ἀπρίλιον δὲ τοῦ 1911 εἰς τὴν πρωτόθρονον Μητρόπολιν Καισαρείας.

Ἀπὸ τοῦ 1914 ἰδιώτευσεν ἐν Φαναρίῳ ἐπὶ δεκαετίαν, ὢν δὲ φύσει φιλόπονος καὶ μελετηρὸς ἐπεδόθη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰς διαφόρους μελέτας, σχετιζομένας πρὸς τὴν καθόλου ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξέδωκε πολιτικὴν Ἱστορίαν τῶν Σουλτάνων, Ἱερὰν Κατήχησιν, μελέτην περὶ τῶν ἀρχαίων λειτουργιῶν καὶ περὶ Ἱερολογίας τοῦ γάμου, ἀφῆκε δὲ ἀνεκδότους ἐργασίας ἐπὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ καὶ τοῦ Ἱερατικοῦ Λειτουργικοῦ, τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Πρωτοκόλλου τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, ἔργα μαρτυροῦντα περὶ τῆς λογιότητος τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου.

Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1924, πατριαρχοῦντος τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γρηγορίου Ζ′, ἐκλήθη καὶ αὖθις εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκατασταθεὶς εἰς Νεοκαισάρειαν καὶ διετέλεσεν ἔκτοτε συνοδικὸν μέλος. Κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1929 ἐξελέγη Μητροπολίτης Δέρκων, εἰς διαδοχὴν τοῦ νῦν ἐπ' ἀγαθαῖς ταῖς ὥραις Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ Δέρκων Φωτίου Β′.

Β′.

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΔΕΡΚΩΝ

Μετὰ τὰ ὡς ἄνω ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ ψήφων κανονικῶν Μητροπολίτην Δέρκων ἀνέδειξε κατὰ τὴν Συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 12ης Δεκεμβρίου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σταυρουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Σχολάρχην τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Τὴν Α. Σεβασμιότητα διακρίνει ἀκραιφνὴς ἀφοσίωσις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ καθῆκον, μετριοφροσύνη καὶ σεμνότης, δύναμις θελήσεως

καὶ ἀγαθότης, ὡς πάντα ταῦτα κατεδείχθησαν κατὰ τὴν ἐπὶ ὀκταετίαν εὔορκον ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ καὶ δόκιμον διακονίαν αὐτοῦ.

Ἡ Εὐχαριστία καὶ τὸ Μήνυμα τῆς ἐκλογῆς ἐγένοντο τῇ 17ῃ Δεκεμβρίου. Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δέρκων κ. Ἰωακείμ, κληθέντα καὶ παραστάντα ἐπὶ Συνόδου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶπεν ἐν προσαγορεύσει τὰ ἑξῆς:

Ἅγιε ἀδελφέ,

Ἀπὸ τῆς Σχολαρχίας τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς ἡ Ἐκκλησία διὰ κανονικῶν ψήφων ἐκάλεσε τὴν Ὑμετέραν ἀγαπητὴν Ἱερότητα εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἱστορικῆς καὶ γεραρᾶς Μητροπόλεως τῶν Δέρκων. Γνωρίζομεν τὴν βαθεῖαν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Ὑμετέρα Ἱερότης διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν αὐτῆς ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Σχολῆς, ἣν ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα μετὰ ζήλου ἁγίου καὶ ζηλωτῆς ἐπιμελείας καὶ ἀφοσιώσεως διηύθυνεν. Ἀλλ' ἡ ἁγία βουλὴ τοῦ Θεοῦ ἦτο αὕτη.

Συγχαίρομεν λοιπὸν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἱερότητι ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτῆς καὶ πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι τὴν μὲν λαχοῦσαν αὐτῇ Μητρόπολιν τῶν Δέρκων θὰ διοικήσῃ μετ' ἀρετῆς, συνέσεως καὶ ἁγίων ἔργων, τὴν δὲ διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν θὰ ἐνισχύσῃ διὰ τῶν ἀκραιφνῶν αὐτῆς αἰσθημάτων καὶ τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ αὐτῆς ζήλου.

Εὐχόμεθα, ἀδελφέ, ὅπως ὁ Κύριος εὐλογήσῃ πλουσίως τοὺς πόνους τῆς Ὑμετέρας Ἱερότητος καὶ ἐν τῇ νέᾳ καὶ ἁγίᾳ αὐτῆς διακονίᾳ.

Ἀπαντῶσα ἡ Α. Σεβασμιότης εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

Ὅτι ἡ συγκίνησις ὑφ' ἧς κατέχομαι, κατόπιν τῆς νέας κλήσεως εἰς ἣν καλοῦμαι, φθάνει, Παναγιώτατε, τὰ ὅρια τῆς συντριβῆς καὶ κατανύξεως, ὅτι ἡ τιμὴ ἧς ἀξιοῦμαι, ἠλεημένος ἀπ' ἀρχῆς παρὰ Κυρίου ὤν, εἶναι ὑπάτη, ὅτι ἡ εὐθύνη εἰς ἣν ἀποδύομαι εἶναι τόσον λεπτὴ ὅσον καὶ βαρεῖα, εἶναι πράγματα κατάδηλα, ὥστε πᾶσα διὰ λέξεων ἐκδήλωσις νὰ εἶναι κατωτέρα τῆς πραγματικότητος.

Δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο, ὅπερ ἔχει τὴν προέλευσίν του ἔξω τῶν καθ' ἡμέραν στοχασμῶν ἢ προσδοκιῶν, μοὶ προξενεῖ ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Καὶ ὑπηρεσίαν εἶχον, καὶ δὴ ἐπιτακτικὴν καὶ μεγίστην, οὔτε τὸ ἐσκέφθην. Ἐκλήθην μεταξὺ ἄλλων ἀδελφῶν εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην Μητρόπολιν τῶν Δέρκων ἀνωτέρων ἐμοῦ καὶ εἰς πεῖραν καὶ εἰς ζῆλον. Διὰ τοῦτο τὸ ἄγγελμα τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος συγκλονίζει ὅλην μου τὴν ὕπαρ-

ξιν, ἐπενεργεῖ σωτηριωδῶς ἐπ' ἐμοῦ, ἐνισχύει τὴν πίστιν μου εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς Ἐκκλησίας, μὲ οἰκοδομεῖ.

Ὑπακούων λοιπὸν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκφράζω τὴν βαθυτάτην μου εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Ὑμετέραν πεπνυμένην μοι Παναγιότητα καὶ τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς ἀγαπητούς μου ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἐπικαλοῦμαι τὰς θεοδέκτους εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐνίσχυσίν μου ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ διακονίᾳ.

Μεθ' ὃ ἡ Α. Σεβασμιότης ἐκλήθη μέλος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς Α. Σεβασμιότητος ἐγένετο τῇ 18ῃ Δεκεμβρίου ἐν Θεραπείοις ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου περὶ ὥραν 14 1/2 ἐν μέσῳ τῶν ἐπισήμων τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἐπαρχίας ἀντιπροσωπειῶν, αἵτινες ὡς καὶ πολλοὶ φίλοι Ἀρχιερεῖς, ἐπίλεκτοι ὁμογενεῖς καὶ δημοσιογράφοι, συνώδευσαν ἐκ τοῦ Πατριαρχείου δι' αὐτοκινήτων τὴν Α. Σεβασμιότητα. Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐξεπροσώπησεν ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου θεοφιλ. Ἐπίσκοπος κ. Αἰμιλιανός. Τὸ Γράμμα τῆς Εἰδήσεως ἀνέγνωσεν ἀπὸ τοῦ Ἄμβωνος ὁ ἐκ τῶν Πατριαρχικῶν Ἐφημερίων Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Γεράσιμος. Εἰς τὸν Ναὸν παρίσταντο καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ἐκ μέρους τῆς Ἐπαρχίας ἐχαιρέτησε τὴν Α. Σεβασμιότητα ἐν τῷ Ναῷ ὁ κ. Θωμᾶς Σουγιολτζῆς. Ἡ Α. Σεβασμιότης ἐν τῇ ἐνθρονιστηρίῳ Προσαγορεύσει αὐτῆς ἐξέφρασε τὴν βαθεῖαν συγκίνησίν της ἐπὶ τοῖς γενομένοις, ἐδοξολόγησε τὸν Θεόν, ηὐχαρίστησε τὴν Ἐκκλησίαν, διετράνωσε τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματά της, ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου της κυρίου Ἀμβροσίου, ἀπεχαιρέτησε τοὺς ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ συνεργάτας, ὡς καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτῆς, ὡμίλησε περὶ τοῦ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν ἔργου της, εἰς ὃ θὰ ἀφοσιωθῇ ὁλοψύχως μὲ ἀγάπην βαθεῖαν, ἀπηύθυνε πατρικὰς νουθεσίας, καὶ ηὐχήθη ὑπὲρ ὑγείας καὶ ἐνισχύσεως τῶν μεγάλων Κυβερνητῶν τῆς Χώρας. Ἐν τῷ Μητροπολτικῷ μεγάρῳ ἀκολούθως προσεφώνησαν τὴν Α. Σεβασμιότητα κατὰ τὴν δεξίωσιν πᾶσαι αἱ Κοινοτικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῆς Ἐπαρχίας, ὡς καὶ ἡ Παροικία τῶν Χίων. Ἡ Α. Σεβασμιότης κατάγεται ἐκ Χίου.

Τὴν Κυριακὴν τὴν πρὸ τῶν Χριστουγέννων συνεχοροστάτησεν ἡ Α. Σεβασμιότης ἐν τῇ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ χοροστασίᾳ.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ Δ΄

(Ο ΑΠΟ ΔΕΡΚΩΝ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δ΄

Α΄

Σιγίλλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Δ΄ (123).

† *Γερμανὸς ἐλέῳ Θεοῦ κτλ.*

Τοῖς ἑκάστοτε καὶ πανταχοῦ πνευματικῶς τῶν λαῶν προϊσταμένοις καὶ τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν καὶ ἠθικὴν ἄνωθεν ἐπιτετραμμένοις διάπλασιν, ἡ τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης σοφίας ἐνδελεχὴς καὶ σύντονος προστασία, καὶ ἡ τῶν διδασκαλείων, οὐχ ὅτι τῶν παιδαγωγικῶν μόνων, φιλολογικῶν τε καὶ ἐπιστημονικῶν, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τῶν κατηχητικῶν, ἱερατικῶν τε καὶ θεολογικῶν, σύστασίς τε καὶ διατήρησις χρέος χρεῶν ἁπάντων ὁσιώτατόν τε καὶ δικαιότατον ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς συνειδήσεως ἐπιβεβλημένον, παρὰ πᾶσι τοῖς τὸν Θεὸν φοβουμένοις, καὶ ἡμῖν διαφερόντως ἀνωμολόγηται. Ἐν τούτοις γὰρ καὶ διὰ τούτων μάλιστα τὸ τοῦ Θεοῦ διδάσκεται θέλημα τοῖς εὐσεβῶς ἅμα καὶ ἐντίμως βιωσομένοις, καὶ τὸ τῆς πίστεως τάλαντον φιλοπόνως διαδιδόμενον πολλαπλασιάζεται, καὶ νοῦς φωτίζεται, καὶ ἦθος κοσμεῖται, καὶ λόγος ρυθμίζεται, καὶ πᾶσα γνῶσις καὶ ἐπιστήμη εὐμεθόδως τε καὶ κατὰ σκοπὸν διδασκομένη παντοίαν τοῖς φιλομαθέσι τῶν νέων τὴν ὄνησιν προμνηστεύεται πρός τε τὴν ἐντεῦθεν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν μέλλουσαν σωτηρίαν, ἣν ἐκεῖθεν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν πάντες ἀπεκδεχόμεθα. Ταῦτ᾽ οὖν εἰδυῖα, καὶ ἐν βαθείᾳ συναισθή-

(123) ***Κωδ. Πατρ. Ἀρχειοφ.*** ΚΘ΄ σ. 49-50.—**Mansi** 40 σ. 489 καὶ ἑξ.

σει πρεσβεύουσα καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία τήν τε ἀνάγκην τοῦ πράγματος ἀναλογιζομένη, καὶ ἅμα τοῖς τῶν ἀπ' ἀρχῆς Θεοφόρων ἡμῶν Πατέρων καὶ διδασκάλων μακαριστοῖς ὑποδείγμασιν ἑπομένη, καὶ οἷον ὄφλημα εὐσεβείας τῷ τῶν φώτων Πατρὶ προθύμως τε καὶ εὐλαβῶς ἀφοσιουμένη, οὐ διέλιπεν ἐς δεῦρο τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι τῆς τῶν ὑπ' αὐτὴν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων λαῶν ἐπιμελουμένη ἀνατροφῆς καὶ παιδεύσεως, ἐφ' ᾧ καὶ σχολεῖα πανταχοῦ αὐτή τε συνίστη, καὶ τοῖς ἄλλοις συνιστάναι παρῄνει καὶ προὔτρεπε, πᾶσαν αὐτοῖς κατὰ τὸ δυνατὸν παρεχομένη συνδρομήν, ἐπικουρίαν καὶ ὑπεράσπισιν. Τελευταῖον γοῦν ἐφ' ἅπασι τούτοις ἐν ἔτει σωτηρίῳ ͵αωμδ΄, τρίτῳ δὲ τῆς πρώτης ἡμῶν Πατριαρχείας, κοινῇ συνοδικῇ διασκέψει καὶ ἀποφάσει, συνδρομῇ δὲ ἁπάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἱερᾶς ἀδελφότητος, καὶ προαιρετικῇ συνεισφορᾷ πολλῶν φιλοθέων καὶ εὐλαβῶν χριστιανῶν, καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς περίβλεπτον ἤδη καὶ περίπυστον Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν ἐν τῇ Χαλκίτιδι νήσῳ καθιδρυσαμένη, οἷον χρυσῆν τινα κορωνίδα ταῖς πνευματικαῖς αὐτῆς ὑπὲρ τῶν ἁπανταχοῦ πιστῶν μελεδῶσιν ἐπιθέσθαι σεμνύνεται. Ἀλλὰ καὶ χαίρει καὶ γέγηθε μετὰ παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου χριστεπωνύμου πληρώματος, καρπούς τε ἤδη ἐξ αὐτῆς δρεψαμένη οὐκ ἀγενεῖς, θάλλουσάν τε ἀεὶ καὶ εὐθηνοῦσαν ταῖς ὁσημέραι κατὰ τὸ δυνατὸν βελτιώσεσι καθορῶσα ὑπὸ σοφῷ καὶ ἐναρέτῳ ἰθύντορι, τῷ ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Σταυρουπόλεως, τῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητῷ καὶ περισπουδάστῳ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ κυρίῳ Κωνσταντίνῳ τῷ Τυπάλδῳ, τῷ τὴν σχολαρχίαν αὐτῆς ἀρχῆθεν ἀνειλημμένῳ. Ἐπεὶ δὲ καὶ νόμον ἔδει κεῖσθαι γραπτόν, τὰ κατὰ τὴν οἰκονομίαν καὶ διοίκησιν τῆς Σχολῆς κανονίζοντα καὶ τὰ περὶ τῶν μαθημάτων καὶ τῆς ἄλλης ἐντὸς διαίτης διατυποῦντα καὶ τὰ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῇ χρέη καθυπογράφοντα, ὥστε μηδενὶ μηδαμῶς ἐξεῖναι οὔτε τῶν ἔσωθεν οὔτε τῶν ἔξωθεν, ἐπεμβαίνειν τοῖς τῆς Σχολῆς πράγμασι καὶ αὐθαιρεσιάζειν, οὐδὲ τούτου ἐξ ἐπιπολῆς τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐμέλησεν, ἀλλὰ κοινῇ ψήφῳ τὸν τέως ἐν ἰσχύϊ ὄντα ὀργανικὸν κανονισμὸν καταστρώσασά τε καὶ προσκυρώσασα, τύποις ἐξέδοτο ἐν ἔτει σωτηρίῳ ͵αωμε΄, πατριαρχεύοντος τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου κυροῦ Μελετίου. Συνεξεδόθη δὲ ἅμα καὶ Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν σιγιλλιῶδες Γράμμα, διαλαμβάνον περὶ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς καὶ Σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν ᾗ καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ὥστε μένειν τοῦ λοιποῦ ἀνεπίβατον εἰς διαμονὴν καὶ ἐνοίκησιν παντὶ ἑτέρῳ προσώπῳ, πλὴν εἰμὴ τοῖς ἀεὶ διδάσκουσιν ἐν αὐτῇ καὶ διδασκομένοις, καὶ περὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς Σχολῆς, καθ' ὃν ἔχει διεξάγεσθαι καὶ διευθύνεσθαι κατά γε τὸ ἐσωτερικόν· καὶ ἐπὶ πᾶσι, τοῖς μὲν θεοφιλῶς καὶ ζήλῳ τῷ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως πρὸς

τὸ σεπτὸν τοῦτο Θεολογικὸν Κατάστημα προστασίαν ἐνδειξομένοις, καὶ τὴν πρόοδον αὐτοῦ καὶ βελτίωσιν διαπραξομένοις ἐπὶ παιδεύσει τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ κοινῇ ὠφελείᾳ τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ὑπέρ τε τῆς διηνεκοῦς αὐτοῦ διαρκείας ἐν εἰλικρινείᾳ ἀγωνιουμένοις, καὶ τὴν ἀρίστην εὐρυθμίαν περὶ πολλοῦ ποιησομένοις, τούτοις μὲν πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον παρὰ Θεοῦ ἐπευχόμενον· ὃς δ᾽ ἂν καὶ ὁποῖος τῶν ἁπάντων, ἱερωμένος ἢ λαϊκός, εἰς τοσοῦτον ἐλάσειε δυσσεβείας καὶ κακίας, ὥστε ἐχθρὰ βουλεύσασθαι περὶ τῆς Θεολογικῆς ταύτης Σχολῆς, καὶ διασεῖσαι ἐπιχειρήσειε τὴν εὐταξίαν καὶ ἁρμονίαν αὐτῆς, ταραχήν τε καὶ ἐπήρειαν καὶ σκάνδαλα προξενῆσαι διανοηθείη, παραλύων τὰς ὁρισθείσας διατάξεις τὰς ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Ὀργανικῷ αὐτῆς Κανονισμῷ ἐκτεθείσας, καὶ ὅλως βουληθείη ἀνατρέψαι μέχρι κεραίας τὰ συνοδικῶς ἐκπεφασμένα, τὸν τοιοῦτον, ὡς κακότροπον καὶ αὐτῆς τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως πολέμιον, ἐκκλησιαστικοῖς καθυποβάλλον ἐπιτιμίοις καὶ φρικτοιάταις ἀραῖς. Ἐπεὶ δὲ νῦν τοσούτοις ὕστερον ἐνιαυτοῖς ὅ τε Κανονισμὸς ἐκεῖνος ἐξέλιπεν ἐς τὸ παντελές, καὶ ἔδει ἄρα τὸ δεύτερον μετατυπωθῆναι, ἥ τε Θεολογικὴ Σχολὴ δεξιωτέρων μεταξὺ τετυχηκυῖα τῶν περιστάσεων, αὐξηθεῖσά τε καὶ πλουτισθεῖσα ἔναγχος τῇ ἀνεγέρσει λιθοκτίστου περικαλλοῦς Βιβλιοθήκης καὶ ὅλως ἐπὶ τὸ βέλτιον ἤπερ ἠλπίζετο προαχθεῖσα, τελειότερον καὶ ἀκριβέστερον τὸν ἑαυτῆς ἀπῄτει Κανονισμόν, περιλαμβάνοντα πάνθ᾽ ὅσα καὶ χρόνος καὶ πεῖρα κατέδειξεν ὡς ἀναγκαῖα, ἢ γοῦν πρεπωδέστερα καὶ ἁρμοδιώτερα, τούτου χάριν ἡ μετριότης ἡμῶν ἐπειδή ποτε τοὺς οἴακας τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τὸ δεύτερον αὖθις θείῳ ἐλέει ἐγκεχειρίσμεθα, ὃν ἀπ᾽ ἀρχῆς ἐν τῇ καρδίᾳ ὠδίνοντες οὐ διελίπομεν πόθον ὑπὲρ τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω ἐπιδόσεως τῆς Σχολῆς, τούτου δὴ τοῦ τῆς ζωῆς ἡμῶν προφιλεστάτου καυχήματος ἐκφανέστερον ἐπιδείξασθαι ἐφιέμενοι, συσκεψάμενοι καὶ μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων καὶ σεβασμίων συναδελφῶν ἁγίων ἀρχιερέων, δεῖν ἔγνωμεν ἀπαρτίσαι τε καὶ καταστρῶσαι τὸν ἀνὰ χεῖρας νέον Κανονισμὸν καὶ ἐπικυρῶσαι αὐτόν, ὥστε ἔχειν ἀπὸ τοῦ νῦν ἰσχὺν νόμου, καθ᾽ ὃν ἔχουσι τοῦ λοιποῦ διεξάγεσθαι, οἰκονομεῖσθαι καὶ διευθύνεσθαι τὰ τῆς Σχολῆς, δίχα τινὸς παρεκτροπῆς, ἐπεμβάσεως ἢ αὐθαιρεσίας παρ᾽ οἱουδήποτε προσώπου. Καὶ δὴ γράφοντες συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν καὶ περιποθήτων ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ὁριζόμεθα καὶ ἀποφαινόμεθα ἵνα ὁ παρ᾽ ἡμῶν ἐκδιδόμενος οὑτωσὶ νέος κανονισμὸς ὑπάρχῃ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ὁ τῆς Σχολῆς νόμος, τηρούμενος ἐς ἀεὶ καὶ φυλαττόμενος ἀπαρασαλεύτως καὶ ἀπαραβιάστως μέχρι κεραίας παρὰ πάντων ἁπαξαπλῶς καὶ ἀνεξαιρέτως τῶν τε ἑκάστοτε ἐν τῇ Σχολῇ διαιτωμένων,

διδασκάλων τε ὁμοίως καὶ μαθητῶν, καὶ τῶν κατὰ καιροὺς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς καὶ οἰκονομίαν, καὶ ἐφορείαν καὶ ὑπερτάτην προστασίαν ἐπιτρεπομένων τε καὶ ἐπιτραπησομένων. Αὐτῷ δὲ τῷ κατὰ καιροὺς Σχολάρχῃ, ᾧτινι προσανατιθέμεθα ἐπιμόνως καὶ ὁριστικῶς τὴν ἄγρυπνον ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν καὶ ἀδιακώλυτον ἐνέργειαν τῶν ὅρων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, προτρεπόμεθα καὶ παραγγέλλομεν προσέχειν ἀνενδότως καὶ παρατηρεῖν, ὥστε πάντας τοὺς οἱανδήποτε ἐργασίαν ἔχοντας κατὰ τὴν Σχολὴν ἐμμένειν ἀπαρατρέπτως τοῖς ἐν τῷδε τῷ Κανονισμῷ διαγραφομμένοις ὅροις τῶν ἰδίων καθηκόντων, καὶ μηδεμίαν συγχωρεῖν ἢ παράβασιν, ἢ ἀταξίαν, ἢ ἀπείθειαν, ἢ κατάχρησιν, μηδενὶ τῶν ἁπάντων. Ἐπὶ τούτοις οὖν καὶ ἡμεῖς, συνῳδὰ τοῖς συνοδικῶς προαποφανθεῖσι καὶ προδιατυπωθεῖσι, κατοχυροῦντες ἐκκλησιαστικῶς πάντα τὰ ἐν τῷ παρόντι Σιγιλλιώδει γράμματι, καὶ τῷ συνεκδιδομένῳ Κανονισμῷ διαλαμβανόμενα, τοῖς μὲν ἐκ θεοφιλοῦς καὶ ψυχῆς καὶ γνώμης εἰλικρινῶς μικρὸν ἢ μέγα καθυπουργήσουσι πρὸς τὴν ἀνεπηρέαστον διαμονήν, στερέωσιν καὶ ἐπὶ τὰ κρείττω προαγωγὴν καὶ ἐπίδοσιν τῆς ἱερᾶς Θεολογικῆς ταύτης Σχολῆς, ἀφθόνους ἀπὸ ψυχῆς τὰς εὐλογίας δαψιλεύομεν, τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, σὺν πᾶσιν ἀγαθοῖς παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν δωρηθῆναι αὐτοῖς ἐπευχόμενοι· τοὺς δ' οἱῳδήποτε τρόπῳ καὶ ὁπωσοῦν ἐπηρεάσαι ταύτῃ ἐπιχειρήσοντας, (ὃ μὴ γένοιτο), τοῖς αὐτοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἐπιτιμίοις καθυποβάλλομεν. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Σιγιλλιῶδες ἐν μεμβράναις Γράμμα καταστρωθὲν κἀν τῷ Ἱερῷ Κώδηκι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αωνγ' κατὰ μῆνα Ἰούνιον, Ἐπινεμήσεως ια'.

† **Γερμανὸς** *ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης*

† ὁ Καισαρείας ***Παΐσιος***
† ὁ Κυζίκου ***Ἰωακεὶμ***
† ὁ Χαλκηδόνος ***Γεράσιμος***
† ὁ Μελενίκου ***Διονύσιος***
† ὁ Προικοννήσου ***Γεδεὼν***
† ὁ Ἡρακλείας ***Πανάρετος***
† ὁ Νικομηδείας ***Διονύσιος***
† ὁ Ἀδριανουπόλεως ***Κύριλλος***
† ὁ Σοφίας ***Παΐσιος***
† ὁ Στρωμνίτσης ***Νεόφυτος***

Β′

Ἐπίγραμμα ἐπὶ τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ δαπάναις Παύλου Στεφάνοβικ ἀνεγερθέντος νέου κτιρίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (124).

ΙΔΜΟΣΥΝΗ ΧΑΡΙΕΝΘ' ΟΝ ΕΛΕΙΜΑΤΟ ΠΡΟΣΘΕΝ ΟΜΙΛΟΣ
ΑΡΧΙΘΥΤΩΝ ΔΙΟΣ ΝΗΟΝ ΕΠΟΥΡΑΝΙΗ,
ΓΑΣ ΕΛΕΛΙΖΟΜΕΝΑΣ ΕΡΙΠΟΝΤ' ΑΥ ΕΝΝΕΣΙΗΣΙΝ
ΕΙΣΑΤ' ΑΡΕΙΟΝ' ΗΫΣ ΑΝΗΡ ΚΡΑΔΙΗΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΕΩ· ΥΙΟΣ ΕΠΙΚΛΗΣΙΝ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ
ΜΗΤΡΙ ΦΕΡΩΝ ΙΕΡΑ, ΤΗΣ ΘΑΛΟΣ ΕΣΧΕ ΧΑΡΙΝ
ΚΥΜΜΕΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΗΣ ΟΣΣΟΙ ΤΑΔΕ ΔΩΜΑΤΑ ΜΟΥΣΗΣ
ΝΑΙΕΘ' ΕΚΗΤΙ ΠΟΘΟΝ ΦΕΡΒΕΤ' ΙΣΟΝ ΣΟΦΙΗΣ.
ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩι 1896.

Α † Ω

Ε′.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΟΥ Δ′.

Κατωτέρω δημοσιεύονται περισωθέντα ***ἀπομνημονεύματα*** τοῦ ἀοιδίμου πρωθιεράρχου, μαρτυροῦντα τὴν ἀπασχολήσασαν αὐτὸν ἔμμονον καὶ σοβαρὰν σκέψιν περὶ καταρτισμοῦ μεμορφωμένου ἱεροῦ κλήρου, συμπληροῦντα δὲ καὶ ἐν πολλοῖς ὅ,τι προηγουμένως ἐν τοῖς σχετικοῖς κεφαλαίοις ἐσημειώσαμεν (125).

***

Τοῦ ἀοιδίμου προκατόχου ἡμῶν κυροῦ Ἀνθίμου ἐκδημήσαντος πρὸς Κύριον τῇ 12ῃ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1842 σωτηρίου ἔτους, συνελθόντες ἐν τοῖς Πατριαρχείοις οἱ εὐγενεῖς προὔχοντες τοῦ Γένους ἡμῶν, οἱ τίμιοι ἐπίτροποι τοῦ κοινοῦ, οἱ προκριτότεροι τῶν ἐσναφίων καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν

(124) Ἡ σχολὴ καταστραφεῖσα κατὰ τὸν φοβερὸν σεισμὸν τῆς 28 Ἰουνίου 1894 ἀνηγέρθη δαπάναις τοῦ φιλογενεστάτου ***Παύλου Σκυλίτση Στεφάνοβικ***, τὰ ἐγκαίνια δὲ τοῦ νεοδμήτου τούτου οἰκοδομήματος ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς τῇ 6ῃ Ὀκτωβρίου 1896 προεξάρχοντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ Ζ′ (***Ἐκκλ. Ἀλήθεια*** ἔτος ΙΣΤ′ σελ. 265-272).

(125) Ἀναδημοσιεύονται ἐκ τοῦ ἡμερολογίου «***Χρόνος*** τοῦ ἔτους 1869». ΚΠολις. σελ. 76-83.

ὁμογενῶν, ἐπὶ ἐκλογῇ νέου Πατριάρχου, σύμπαντες ἐν μιᾷ γνώμῃ ἀπέβλεψαν πρὸς ἡμᾶς ἀρχιερατεύοντας τῆς ἐπαρχίας Δέρκων.

Τὸ βάρος τῆς πατριαρχείας καὶ τὰς θλίψεις καὶ δυσκολίας τούτου τοῦ πολυωδύνου ὑπουργήματος ἐγνωρίζομεν καλῶς· ἀλλ' αἱ πρὸς ἀποφυγὴν ἀντιστάσεις μας οὐδὲν ἴσχυσαν εἰς τὰς κοινὰς αἰτήσεις καὶ προτροπὰς πάντων, ὑποσχεθέντων μάλιστα πρόθυμον συναντίληψιν καὶ σύμπραξιν μεθ' ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει καὶ ἐλπίδι τῶν ὑποσχέσεων τούτων πεισθέντες ἐδεξάμεθα τὴν πρόσκλησιν καὶ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἔθνους, ὡς εἰς φωνὴν ἀληθῶς Κυρίου, καὶ ἄκοντες ὑπεχωρήσαμεν ἀπὸ τῆς φίλης ἡμῖν ἡσυχίας καὶ ἐπαρχίας. Τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐμφανισθέντες μετὰ παρατάξεως εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην, ἀνεγνωρίσθημεν ἐπισήμως διὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ παρασήμου, καὶ ἀκολούθως ἐλθόντες εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ψηφισθέντες κανονικῶς, ἀνελάβομεν τὰς ἡνίας τοῦ ἁγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου.

Ἔκτοτε σκοπὸν ἐθέμεθα καὶ πόθον ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν συνελάβομεν, ὅπως οἰκοδομήσωμεν τὸ κατὰ τὴν νῆσον Χάλκην ἱερὸν μοναστήριον τῆς Παναγίας Τριάδος· τοῦτο δέ, κατὰ ἀρχαίαν παράδοσιν, πρῶτον δομήτορα ἔσχε τὸν πολὺν τὴν σοφίαν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἱερώτατον Φώτιον· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν, ἀνακαινιστὴν τούτου, τὸν κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνην· ἐσχάτως δέ, κατὰ τὸ 1775 ἔτος, τὸν ἐκ Χάλκης Σαμουήλ, ἡγούμενον, τὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις καλλωπίσμασι καὶ αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν ἐκ βάθρων ἐγείραντα, τὸν καὶ προσκτησάμενον τὸ κατὰ τὸ Κουρὶ ἀξιόλογον κτῆμα, πωληθέν, ὡς μὴ ὤφελε, τιμῇ οὐχὶ ἀναλόγῳ ὑπὸ τῶν ἐνεργησάντων τὴν αὐτοῦ ἔξωσιν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου. Κατὰ δὲ τὸ 1821 ἔτος πυρίκαυστον ἐγένετο, διασωθέντος ἐλαχίστου μέρους καὶ αὐτοῦ σεσαθρωμένου, καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἱερὰ ἐκκλησία ἐβλάβη ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ καὶ ἑτοίμη ἦν πεσεῖν· ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιθυμίας μας ταύτης καὶ ἄλλος ἐξηρτᾶτο σκοπός, ὁ κυριώτατος, μᾶλλον εἰπεῖν, καὶ γνησιώτατος· πρὸ πολλοῦ ἡμεῖς, καὶ ἐξ ὅτου εὑρισκόμεθα εἰς ὑπουργήματα ἐκκλησιαστικά, ἐθεωροῦμεν μὲ ἐνδόμυχον λύπην μας τὴν ἀπαιδευσίαν τοῦ κλήρου καὶ τὴν γύμνωσιν τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ πεπαιδευμένους καὶ ἐναρέτους ἱερωμένους, τῆς ὁποίας ὡς ἀποτελέσματα ἐβλέπομεν καὶ τὴν ὁσημέραι αὐξάνουσαν πρὸς τὸ ἱερατεῖον ψυχρότητα καὶ ἀνευλάβειαν τοῦ λαοῦ, καὶ τὴν τόλμην πολλῶν κατὰ τῆς θρησκείας ἡμῶν πολεμίων· ἡ συναίσθησις τῆς δεινῆς καὶ μεγάλης ταύτης ἐλλείψεως καὶ πρὶν πατριαρχεύσωμεν, μᾶς προέτρεπε νὰ ἐπαρκῶμεν εἰς πολλοὺς ἐνδεεῖς, μαθητεύοντας δι' ἐξόδων μας εἰς τὰ σχολεῖα.

Προαχθέντες δὲ εἰς τῆς πατριαρχείας τὴν περιωπήν, μέγα ἁμάρτημα ἐστοχαζόμεθα τὸ νὰ μὴ συντελέσωμεν, ὅσον ἠδυνάμεθα, ὑπὲρ τῆς βασι-

μου ἐκπαιδεύσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Ἑνὶ λόγῳ, ἐθέμεθα κατὰ νοῦν νὰ ἀνοικοδομήσωμεν τὸ ἱερὸν τοῦτο καταγώγιον τῆς Παναγίας Τριάδος καὶ νὰ ἀναδείξωμεν τὸ μοναστήριον τοῦτο Θεολογικὴν Σχολήν.

Πλήρεις τοιούτων σκοπῶν μελετωμένων ἐν τῇ ψυχῇ μας ἀπήλθομεν μετὰ τοῦ Γέροντος Νικομηδείας κὺρ Διονυσίου καὶ τοῦ ἐπ' ἀνεψιᾷ ἡμῶν γαμβροῦ κ. Ἰω. Παναγιωτίδου εἰς Χάλκην, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1842· ἡ αὐτόψει θέα τῆς ἀθλίας καταστάσεως τοῦ μοναστηρίου διήγειρεν ἐν ἡμῖν αἴσθημα βαθείας λύπης καὶ ἐπεκαλέσθημεν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ μετὰ δακρύων τὴν Παναγίαν Τριάδα, ἵνα εὐοδώσῃ τὴν πρόθεσίν μας καὶ βοηθήσῃ ἡμᾶς, ἵνα καὶ ἀνακαινίσωμεν αὐτὸ καὶ ἀποκαταστήσωμεν Θεολογικὴν Σχολήν.

Τὴν γνώμην ταύτην μυστικῶς εἴπομεν τῷ γέροντι Νικομηδείας.

Ἀπεκδυσάμενοι λοιπὸν εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα, ἅμα καταβάντες ἐκ τῆς νήσου ἀπήλθομεν πρὸς τὸν ἐνδοξότατον ρεῒζ ἐφέντην Σαρήμπεην, παρακαλοῦντες τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τὸ νὰ μᾶς δοθῇ ὑψηλὴ ἄδεια νὰ ἀνακαινίσωμεν τὸ μοναστήριον· ἀνεφέρθημεν ἀκολούθως καὶ διὰ τακριρίου μας εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην, καὶ ἐξεδόθη μπουγιουρουλτή, διατάττον τὸν μουχαφίσην τοῦ Σκουτάρεως, τὸν ναΐπην καὶ ἄνθρωπον τοῦ χαρτζιὲ καὶ τοῦ μεϊμάρη, οἵτινες ἀπελθόντες εἰς τὸ μοναστήριον ἔκαμαν τὸ λεγόμενον ***κέσφι***, παραλαβόντες ἐκ Χαρταλιμῆς καὶ ὀκτὼ τῶν Ὀθωμανῶν μαρτυρησάντων κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ οὕτως ἐγένετο τὸ ἰλάμι. Ἐκδοθέντος δὲ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ καὶ τοῦ ὑψηλοῦ φιρμανίου ἀπεστείλαμεν πρὸς τὸν μουχαφίσην καρὰ Ἰζὲτ ἀγᾶν, ἄνθρωπον τοῦ περιφήμου Ριζᾶ πασᾶ, καὶ ἠρξάμεθα τῆς οἰκοδομῆς. Εἰς αὐτὴν διωρίσθησαν ἔφοροι οἱ γέροντες Ἡρακλείας Διονύσιος, Νικομηδείας Διονύσιος καὶ ὁ Σερρῶν Ἀθανάσιος καὶ γραμματεὺς ὁ Ἰω. Παναγιωτίδης, ἀναλαβόντες ὅλην τὴν ληψοδοσίαν αὐτῆς· ἀρχιτέκτων δὲ ὁ Στεφανῆς Γαϊτανάκης. Ἀλλὰ καθὼς εἰς πᾶν καλὸν καὶ κοινωφελὲς ἔργον, οὕτω καὶ κατὰ τούτου ἔμελλε νὰ ἀναφανῶσι μυρίοι πειρασμοὶ ἐπὶ θλίψει καὶ ἀμηχανίᾳ ἡμῶν· μόλις ὑψώθη τὸ ἥμισυ τῆς οἰκοδομῆς καὶ ἡ προδοσία καλοῦ τινος χριστιανοῦ μετά τινων τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ ἐπέφερε παῦσιν πεντήκοντα περίπου ἡμέρας. Ἐκτὸς δὲ τῆς προξενηθείσης μεγίστης ζημίας, ἡ συμφορὰ τοῦ δυστυχοῦς οἰκοδομήματος ἔφθασε καὶ μέχρις ἀπειλῆς κρημνισμοῦ, καὶ ἡμεῖς τρέχοντες πανταχοῦ καὶ ἔλεος ἐπικαλούμενοι καὶ παντοίως προσπαθοῦντες καὶ πολλὰ προσφέροντες τοσαύτας ἀπαντήσαμεν ὀδυνηρὰς περιπετείας, ὥστε καὶ ἠκούσαμεν ὅτι πρόκειται νὰ προτιμήσωμεν μεταξὺ τῆς παραιτήσεώς μας καὶ τοῦ τακριρίου μας πρὸς κρημνισμὸν τῆς οἰκοδομῆς, ὅτι ἄλλως οὐκ ἦν σωτηρία, καὶ ὅτι παρὰ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης νὰ μὴ περιμένῃς καμμίαν βοήθειαν· εἴπομεν, ἂν ἔσφαλ-

λον εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἂς ἀποδειχθῇ, ἢ εἰς τὸ ἔθνος μου ἢ εἰς τὴν θρησκείαν μου καὶ νὰ παιδευθῶ· μόνος τὸ χέρι μου δὲν τὸ κόπτω.

Εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἀμηχανίας ταύτης, ἡ μόνη καταφυγὴ ἡμῶν ἦσαν αἱ θερμαὶ παρακλήσεις μας πρὸς τὴν Παναγίαν Τριάδα, ὅπως νεύσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν αὐθεντῶν μας εἰς τὸ νὰ μὴν ἐμποδισθῇ τοῦτο τὸ ἔργον, ἥτις μᾶς ἐνεθάρρυνεν, ὥστε οὐ μόνον νὰ μὴ ἀπαυδήσωμεν δειλιάσαντες, ἀλλὰ καὶ ἀνεφέρθημεν δι' ἀρζίου μας εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην, ζητοῦντες ἄδειαν, ἵνα τελειώσωμεν ὅπερ ἠρχίσαμεν μόνον, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μετὰ τῆς ἐκκλησίας νὰ μένῃ εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν· καὶ χάρις τῷ Ὑψίστῳ εἰσακουσθείσης τῆς παρακλήσεώς μας ἐξῆλθεν ἄδεια ἵνα τελειωθῇ ὅσον ἠρχίσαμεν· ἀλλ' ἡμεῖς φλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ ζήλου, θάρρει τε τῆς διακαοῦς εὐλαβείας μας καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Ἁγίας Τριάδος, διετάξαμεν τῷ ἀρχιτέκτονι τὴν ἔναρξιν καὶ τοῦ ἐπιλοίπου μέρους· ἅμα δὲ ἠρξάμεθα τούτου μᾶς ἐμπόδισαν πάλιν, ἀλλὰ διὰ παρακλήσεων καὶ δόσεων μεγάλων ἐξ ἰδίων χρημάτων μας ἐλάβομεν καὶ αὖθις τὴν ἄδειαν.

Τῶν ἐξωτερικῶν τούτων προσβολῶν πικροτέρα ἀνεφάνη μετὰ ταῦτα ἡ ἐναντιότης μερικῶν δυναμένων ὁμογενῶν μας· καταφερόμενοι ἀπὸ φθόνον καὶ πλαγίως ἐμποδίζοντες τὴν οἰκοδομήν, ὕστερον καὶ φανερῶς λέγοντες : διατί νὰ γίνωνται εἰς ἓν βουνὸν τόσα ἔξοδα· ἐνῷ αὐτοὶ καὶ ἄλλοι οὔτε ὀβολὸν ἐπρόσφερον εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ τοῦ θεαρέστου οἰκοδομήματος, κατήντησαν ὥστε καὶ συνοδικῶς νὰ ἐκσφενδονίσωσι καθ' ἡμῶν λόγους ψυχρούς, ἑνωθέντες καὶ μετὰ μερικῶν ἀρχιερέων· καὶ τούτων δὲ ἤθελε φανῇ ἄπορος ἡ ἀναφυεῖσα μετὰ ταῦτα ἐναντιότης καὶ ὁ γογγυσμός· οἱ πρότερον συνοδικῶς συναινέσαντες καὶ ὑπογράψαντες τὰς ἐγκυκλίους ἐπιστολὰς διὰ τὴν ἀποφανθεῖσαν κοινῇ γνώμῃ συνδρομὴν ἀνὰ 12 καὶ 20 γρόσια παρ' ἑκάστου τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς βασιλευούσης ἱερωμένων, ὕστερον ἀνθιστάμενοι ἐμπόδιζον αὐτὴν ἐκ συνθήκης, μετὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ κοινοῦ, συναπελθόντες ἐπὶ τούτῳ καὶ πρὸς τὸν Ὑψηλότατον Ριφὰτ πασᾶν, χαρτζιγὲ ὄντα, ὅτε καὶ μετακαλεσθέντες παρ' αὐτοῦ καὶ ἀκούσαντες πολλὰ τὰ περὶ τῆς οἰκοδομῆς, ὅτι ἡμεῖς ἕρμαιον μεταχειριζόμεθα αὐτὴν διὰ νὰ κερδήσωμεν· τῷ ἀπεκρίθημεν, νὰ μᾶς κρίνῃ μὲ τοὺς ἐναντίους· ὅσα συνάζονται εἰσὶ γνωστά, ὅσα πάλιν δίδονται τὰ λαμβάνει ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐφόρων ὁ ἀρχιτέκτων Χ. Στεφανῆς, ἐπειδὴ κατ' ἀποκοπὴν ἔχει ὁ ἴδιος τὴν οἰκοδομὴν καὶ ἅτινα ἀπερνῶνται εἰς τὸ κοντράτον· ἀπηγορεύθη δὲ παρὰ τῆς ὑψηλότητός του ἡ σύναξις τῆς βοηθείας, ἱερατικῆς τε καὶ παρ' ἐσναφίων, μετ' ἐπιπλήξεως μάλιστα ὅτι ἐξωδεύσαμεν τὸ ἔθνος τόσας χιλιάδας γροσίων· μάλιστα ἐκ τῶν ἐπιτρόπων τινὲς περιήρχοντο εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν ἐσναφίων, λέγοντες νὰ μὴ βοη-

θήσωσιν εἰς τὴν οἰκοδομήν, καὶ ὅσα βοηθήματα ἐδόθησαν εἶναι προσταγὴ τοῦ δοβλετίου νὰ ληφθῶσιν ὀπίσω· αὐτοὺς τοὺς λόγους εὐσυνείδητοι ἄνθρωποι εἶπον εἰς ἡμᾶς παρόντος καὶ τοῦ γέροντος Καισαρείας κυρίου Παϊσίου, ὥστε ἐκ τούτων πάντων ἐψυχράνθησαν καὶ ἐφοβήθησαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡμεῖς ἐδοκιμάσαμεν μεγάλην στενοχωρίαν εἰς τὰς πληρωμάς. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐγένετο συνεισφορὰ ὑπὲρ τῆς οἰκοδομῆς παρά τε τῶν ἀρχιερέων, παρὰ τῶν σταυροπηγιακῶν καὶ ἐνοριακῶν μοναστηρίων, παρ' ἡμῶν τε καὶ λοιπῶν, ἥτις καὶ εἰς τὸ τέλος ὁρᾶται ὀνομαστί. Μετὰ τὴν τελείωσιν τῆς οἰκοδομῆς ἐγένετο ἡ ἔναρξις τοῦ φούρνου, τῶν μαγειρείων, τῆς στέρνας καὶ λοιπῶν, ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν διέφυγον τὴν παῦσιν καὶ τὸ ἐμπόδιον τῆς ἐξουσίας, ἕως οὗ διὰ μεσιτείας καὶ διὰ δώρων καὶ προσφορῶν ἐλάβομεν καὶ περὶ τῆς ἐπισκευῆς αὐτῶν τὴν ἄδειαν.

Ἔμεινεν ἤδη ἡ ἱερὰ ἐκκλησία καὶ διὰ νὰ μὴν ἀπαντήσωμεν καὶ εἰς αὐτὴν προσκόμματα, διεδώκαμεν ὅτι θέλομεν τὴν ἀνακαινίσει δι' ἰδίων μας ἐξόδων, καὶ ἀναφερθέντες αὖθις διὰ τακριρίου μας εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην, ἐλάβομεν διὰ πολλῶν μεσιτειῶν τὴν ἄδειαν ἵνα ἀνακαινίσωμεν αὐτήν, ὡς ἦτο ἡ παλαιά· ἡμεῖς ὅμως, ἐλπίσαντες εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀπεφασίσαμεν νὰ κτισθῇ καὶ περισσότερον τῶν μέτρων καὶ ἔγινεν εἰς ἣν καλλονὴν εὑρίσκεται».

Ἔφθασε τέλος πάντων καὶ ὁ καιρὸς νὰ προτείνωμεν τὸν καθ' αὐτὸ σκοπόν μας· οὐχὶ πλέον μυστικῶς καὶ προχωρούσης τῆς οἰκοδομῆς ἐξεθέμεθα τοὺς λόγους, δι' οὓς θέλομεν συστήσει Θεολογικὴν Σχολὴν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ πρὸς διδασκαλίαν μόνον ἱερωμένων καὶ ἱερωθησομένων. Εὑρόντες δὲ συνᾴδουσαν τὴν κοινὴν γνώμην τῶν ἁγίων ἀρχιερέων, κατεστρώσαμεν κατάλογον ἐτησίας συνεισφορᾶς εἰς συντήρησιν αὐτῆς ἀφ' ἑκάστου τῶν ἐπαρχίας ἐχόντων ἀρχιερέων, γενομένου προσδιορισμοῦ ἀπαθῶς καὶ μετὰ κοινῆς σκέψεως. Ὁ ἀγὼν ἡμῶν καὶ περὶ τούτου δὲν ὑπῆρξε μικρός, καὶ πρῶτοι ἡμεῖς δεδώκαμεν τὸ παράδειγμα, καθὼς ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος φαίνεται τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίου συνεισφορᾶς ἑκάστου, γενομένης κατὰ Ἰούλιον, ἥτις καὶ ἄρχεται τῇ α' Σεπτεμβρίου 1844. Τελειωθέντων τούτων ἁπάντων προσεκλήθη συνοδικῶς ὁ πανοσιολογιώτατος καὶ ἄριστος ἐν θεολόγοις διδάσκαλος κύριος Κωνσταντῖνος ὁ Τυπάλδος, ὅστις καὶ μετὰ πολλὰς παρακινήσεις καὶ παρακλήσεις ἡμῶν τε καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐδέχθη τὴν σχολαρχίαν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱερᾶς θεολογίας τῆς νεοσυστάτου ἐκκλησιαστικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὴν δὲ διδασκαλίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὁ ἐλλογιμώτατος κύριος Τάξης. Ὅθεν ἀποπερατωθείσης τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας καὶ τῆς λοιπῆς οἰκοδομῆς, ἀπήλθομεν μετὰ τῶν ἐφεξῆς ἀρχιερέων, ἤτοι Κυζίκου, Νικομη-

δείας, Δέρκων, Ἰωαννίνων, Νεοκαισαρείας, Λέρνης καὶ τοῦ Μυρέων, τοὺς ὁποίους ἔχοντες συλλειτουργοὺς ἐγκαινιάσαμεν τὴν ἱερὰν ταύτην ἐκκλησίαν κατὰ τὴν 13ην Σεπτεμβρίου 1844, ἡμέραν Τετάρτην, ἐγκαινιάσαντες συγχρόνως καὶ τὰ παρεκκλήσια τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς Ἐλεούσης ἀριστερόθεν, τοῦ προφήτου Ἠλιοὺ δεξιόθεν, τὸ δὲ νέον παρεκκλήσιον τοῦ νάρθηκος, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην τῶν ἀρχιερέων, ἐγκαινιάσαμεν εἰς μνήμην τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γερμανοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἀκολούθως ἐπεδόθημεν εἰς τὴν λοιπὴν ἐνασχόλησιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, μηδαμῶς ἀναβάλλοντες τὸν καιρόν, ἀλλ' ἤρξαντο εἰσέρχεσθαι ὅ τε σχολάρχης καὶ διιευθυντὴς κύριος Κωνσταντῖνος Τυπάλδος, οἱ λοιποὶ διδάσκαλοι καὶ οἱ μαθηταί· φοβούμενοι δὲ τὴν βάσκανον διαβολὴν συνεσκέφθημεν, συγκαλέσαντες σύνοδον γενικήν, ἐὰν πρέπῃ νὰ ζητήσωμεν καὶ περὶ τούτου ἄδειαν παρὰ τῆς ἐξουσίας· καὶ οἱ μὲν ἀπεδοκίμαζον τοῦτο ὡς περιττόν, καὶ ὅτι ὡς μοναστήριον ἀπαιτεῖ ἕνα ἡγούμενον, ὅστις θέλει εἶναι ὁ πρῶτος διδάσκαλος, καὶ καλογήρους, οἱ ὁποῖοι θέλουσιν εἶσθαι οἱ ἱερωμένοι μαθηταί· εἰς ἄλλους δὲ ἐφαίνετο ἀναγκαία ἡ ζήτησις τῆς ἀδείας, ἄλλοι δὲ ἐσιώπων, οἵτινες ἐμελέτων κακά, ὡς ὁ Ἰούδας. Ἡμεῖς ὅμως ἀπελθόντες εἰς τοὺς πολυχρονίους αὐθέντας μας ὡμιλήσαμεν τὰ δέοντα καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ δυστυχοῦς ἔθνους μας διὰ τοιαύτην Θεολογικὴν Σχολήν, καὶ οὕτως ἐλάβομεν τὴν ὑψηλὴν ἄδειαν. Ὅτε δὲ ἠθελήσαμεν νὰ συστήσωμεν καὶ ἐπιτροπήν, ἐπειδὴ εἴδομεν καὶ ἐδῶ ὅτι θέλει εἰσχωρήσει ὁ πειρασμὸς καὶ διήγειρε δυσαρεσκείας, τοῦ μὲν θέλοντος, τοῦ δὲ προτιμῶντος ἑαυτὸν παρὰ τὸν θέλοντα, ἵνα μὴ τοῦτο κατασταθῇ αἰτία ψυχρότητος, ἐπαύσαμεν, εἰπόντες, ὅτι ἐπίτροποι καὶ ναζήριδες νὰ ἦναι ὁ κατὰ καιρὸν πατριάρχης καὶ ἡ Σύνοδος· διωρίσθη δὲ ταμίας ὁ ἅγιος πρώην Σμύρνης. Περισσοτέρας δυσκολίας ἀπηντήσαμεν καὶ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν διδασκάλων, μαθητῶν καὶ ὑπουργῶν· ἀλλὰ χάριτι καὶ βοηθείᾳ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ αὗται διελύθησαν καὶ τὰ πάντα ἐτελέσθησαν κατ' εὐχήν· καὶ κατὰ τὴν α' Ὀκτωβρίου ἀπεστείλαμεν ἐκ μέρους μας τὸν Γέροντα ἅγιον Καισαρείας, ἵνα λειτουργήσῃ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ καὶ εὐλογήσῃ καὶ ἁγιάσῃ καὶ φωτίσῃ καὶ διδασκάλους καὶ διδαχθησομένους, καὶ μὲ τὴν ἀπαρχὴν τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος γίνῃ ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων, ἥτις καὶ ἔλαβε χώραν τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 1844.

Περαίνοντες ἐνταῦθα τὴν ἔκθεσιν τῆς ἀνακαινίσεως τῆς ἱερᾶς μονῆς καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἀποκατασταθείσης Θεολογικῆς Σχολῆς, ὁμολογοῦμεν τὴν ἀνέκφραστον ἡμῶν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, ὅτι εἴδομεν πεπληρωμένον τὸν διακαῆ πόθον ἡμῶν εὐδοκίᾳ καὶ ἀγαθότητι τῆς τελεταρχικῆς Παναγίας Τριάδος. Ταῦτα δοξάζομεν, εὐχαριστοῦντες ἐκ βάθους ψυχῆς ὅτι ἠξίω-

σεν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς νὰ ἀναδείξῃ αἰτίους τοιούτου λαμπροῦ κατορθώματος εἰς δόξαν αὐτῆς καὶ κοινὴν ὠφέλειαν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, ἥτις καὶ μόνη ὑπῆρξε τῶν ἀκαμάτων ἀγώνων μας ὁ ὅρος· διὰ ταῦτα δεόμεθα παρακαλοῦντες τὴν Παναγίαν Τριάδα, ἵνα διατηρήσῃ ἀνωτέραν πάσης ἐπηρείας καὶ παντὸς ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου ἐχθροῦ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ ἀναδείξῃ βελτιουμένην καὶ προοδεύουσαν καὶ φέρουσαν καρποὺς ἀξίους τῆς θείας εὐαρεστήσεως, καὶ ἐπωφελεῖς τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ παντὶ τῷ εὐσεβεῖ ἡμῶν Γένει, ἀξιοῦντες θερμῶς καὶ τοὺς μεθ' ἡμᾶς διαδόχους τοῦ πατριαρχικοῦ τούτου θρόνου καὶ πάντας τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, ἵνα ἀγωνισθῶσι καὶ αὐτοὶ καὶ συμπράξωσι καὶ προάξωσιν εἰς τὸ τελειότερον τὸ θεοφιλὲς τοῦτο ἔργον, ἀφορῶντες τὴν ἀπὸ τούτου ἀληθῆ εὔκλειαν αὐτῶν καὶ τὴν ὑπισχνουμένην ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν χριστιανῶν· ἄλλως δὲ ἡ κατὰ τῆς Θεολογικῆς ταύτης Σχολῆς ἀμέλεια αὐτῶν καὶ παράβλεψις καὶ ἐξόντωσις, ὃ μὴ γένοιτο, ὡς μητροκτονία προφανὴς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, θέλει καταστήσει αὐτοὺς ἀναπολογήτους ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ καὶ ἔχοιεν ἀντίδικον τὸν Θεὸν καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

† Ο ΣΑΡΔΕΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΙΛΗΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ
ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΕΝ ΤΩι ΔΡΑΜΑΤΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ (1)

Εὐλόγως καὶ δικαίως ἡ Ἐκκλησία ἀνήγαγε τὴν παροῦσαν ἡμέραν εἰς Θρονικὴν ἑορτὴν καὶ ὥρισε «λαμπρῶς τελεῖσθαι τὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου πανήγυριν, καὶ μὴ ἀψοφητὶ καὶ ἐν παρόδῳ ταῖς λοιπαῖς προσμετρεῖσθαι ὁμοίως, ἀλλὰ καὶ μετὰ κρότων ἐμμελῶν καὶ ᾀσμάτων γεγωνωτέρων, καὶ μέλψεων εὐσεβῶν τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐνασμενίζεσθαι, ὡς ἐν αὐτῇ τῇ πανευφήμῳ Πόλει πρῶτον τὸν τῆς ἀληθείας λόγον λαμπρῶς κηρύξαντα καὶ τὸν ταύτης ἱερὸν θρόνον κατακοσμήσαντα καὶ καθιερώσαντα».

Ἐὰν διὰ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον ἡ ἑορτὴ τοῦ ἐν Ἀποστόλοις Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, εἶναι εὐλαβὴς καὶ τιμητικὴ ἀνάμνησις ἀγώνων ἀποστολικῶν, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀπαρτίζοντας τὸ ποίμνιον καὶ τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ἁγία αὕτη ἡμέρα εἶναι ἐξόχως σεβασμία καὶ προσφιλής, ὡς ἡ Γενέθλιος ἡμέρα τῆς κοινῆς ἡμῶν Μητρὸς καὶ Τροφοῦ, ἡ μυσταγωγοῦσα ἡμᾶς εἰς τὸ μακρὸν παρελθόν, τὸ πλῆρες δόξης καὶ τιμῆς παρελθὸν τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, τῆς Πρωτοκλήτου ἐν ταῖς ἀδελφαῖς εἰς προορισμὸν καὶ εἰς τιμήν (2).

***

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεπτὴ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Λαὲ τοῦ Κυρίου Περιούσιε,

Μετ' εὐλαβείας καὶ στοργῆς ἀναμιμνησκόμεθα σήμερον τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος ἐν Ἀπο-

(1) Ἐξεφωνήθη ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τῇ 30ῇ Νοεμβρίου 1931, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, Ἱδρυτοῦ καὶ πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἱερουργούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν.

(2) Ἐγκύκλιος Σεραφεὶμ Β'.

στόλοις, ἐκήρυξε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου τὸ Εὐαγγέλιον τῆς λυτρούσης Ἀγάπης καὶ ἔπηξε τὸ πρῶτον χριστιανικὸν θυσιαστήριον καὶ ἐθεμελίωσε τὸν «μέγαν καὶ περιβόητον Ναὸν» τὸν κοινῇ «αἰδοῖ καὶ χρόνῳ τετιμημένον» κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, τὴν Μεγάλην, λέγω, Ἐκκλησίαν τῶν Πανορθοδόξων, ἐν τῇ ὁποίᾳ μετὰ τῆς πίστεως ἀπεθησαυρίσθη καὶ καθηγιάσθη ὅ,τι ὡραῖον καὶ τιμαλφὲς ἐκληροδόιησεν ὁ ἀρχαῖος κόσμος εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ἀπὸ δὲ τῆς γενεσιουργοῦ ταύτης ἀφετηρίας ἀναχωροῦντες ἐπισκοποῦμεν ἐν εὐφροσύνῳ θαυμασμῷ τὴν μεγαλειώδη ἀνὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας ἐξέλιξιν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, τὴν πολυμερῆ αὐτῆς δρᾶσιν, τὴν πλήρη εὐγενῶν ἀγώνων καὶ παλαισμάτων μαρτυρικῶν, ἀλλὰ καὶ νικῶν καὶ τροπαίων ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Ἡ πρωτόγονος ἐκείνη καὶ ὀλιγότεκνος Ἐκκλησία τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἡ ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων καὶ ἀντιξοοτήτων ἱδρυθεῖσα, ἀθρόως πληθυνομένη ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ἀναγεννᾷ ἐν τῇ χριστιανικῇ κολυμβήθρᾳ τῆς παλιγγενεσίας κόσμον ὁλόκληρον, νεκρὸν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀπ' αὐτῆς τῆς βασιλικῆς ἁλουργίδος μέχρι τῶν κατωτάτων στρωμάτων τοῦ λαοῦ. Καὶ ἀναχωνεύουσα ἐν τῇ νέᾳ ἰδεολογίᾳ παλαιὰς παραδόσεις θρησκείας, πολιτείας, γλώσσης καὶ κοινωνικῶν θεσμῶν, δημιουργεῖ κόσμον νέον, ἀσυγκρίτως ἀνώτερον καὶ ὡραιότερον τοῦ παλαιοῦ· καὶ χωρεῖ διὰ πολλῶν μὲν κινδύνων καὶ ἀγώνων, ἀλλὰ πάντοτε εὐσταθὴς καὶ πλήρης πίστεως πρὸς τὸν ἅγιον καὶ προνομιακὸν προορισμόν, τὸν ὁποῖον ἐκλήρωσαν εἰς αὐτὴν τῆς Προνοίας αἱ βουλαὶ καὶ κατεκύρωσεν ἡ Ἱστορία.

Ἕκαστος αἰὼν ἐναμίλλως προσκομίζει ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου οὐχὶ ξύλα ἢ χόρτον ἢ καλάμην, ἀλλὰ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λίθους τιμίους, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ «μεγάλου καὶ περιβοήτου Ναοῦ», τῆς «Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας», ἥτις ἐν τῇ συνειδήσει τῶν Πανορθοδόξων θὰ ἀπετέλει τὴν συνισταμένην τῶν ἐπὶ μέρους ἐκκλησιαστικῶν δυνάμεων καὶ θὰ ἐπυργοῦτο εἰς τὴν πρώτην καὶ Ὑπάτην Ἐκκλησιαστικὴν Κορυφήν, εἰς Κέντρον Οἰκουμενικὸν «θείᾳ νεύσει ζωογονοῦν καὶ συνέχον τὴν ὑπ' οὐρανὸν Ὀρθοδοξίαν» (Θεολ. Γρηγόριος).

Καὶ εἰς τὸ Ἄδυτον τοῦ Πανιέρου Ναοῦ διοπτεύομεν τὰς καλλιστεφάνους μορφὰς Ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, κυκλούντων ἐν μεταρσιώσει ψυχῆς τὸν δίδυμον βωμὸν τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Προγονικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ ἱερουργούντων τὴν ἁγιωτάτην ἱερουργίαν, ἐν συμφωνίᾳ καὶ ἑνότητι ἀδιασπάστῳ, καθ' ὅλας τὰς γενεὰς καὶ τοὺς ἱστορικοὺς σταθμούς. Τῆς ὑψηλῆς δὲ ταύτης μυσταγωγίας ἡ εὐλογία γίνεται αἰσθητὴ εἰς πάσας τὰς μορφὰς καὶ τὰς κατευθύνσεις τῆς ζωῆς καὶ μετα-

δίδεται πλουσία καὶ δημιουργικὴ ὄχι μόνον εἰς τὸ οἰκεῖον Γένος, ἀλλὰ καὶ μακράν, πολὺ μακράν, εἰς ἔθνη ἀλλογενῆ καὶ ἀλλόγλωσσα.

***

Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἐξάρῃ κατ' ἀξίαν τὴν ἐν τῷ δράματι τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας ἐξαιρετικὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν προνοιακὴν αὐτῆς ἀποστολὴν ἐν τῷ κόσμῳ ;

Ὑπῆρξεν ὁ ἀσφαλὴς φορεὺς καὶ ἑρμηνεὺς τῶν παραδεδομένων. Ἐν αὐτῇ, πρωτοστατούσῃ ἐν ταῖς ἁγίαις Συνόδοις, ἐμορφώθη τὸ χριστιανικῶς φιλελεύθερον τῆς Ἐκκλησίας πολίτευμα, καὶ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα εὗρε τὴν ὡραιοτέραν, τὴν γνησίαν αὐτοῦ ἔκφρασιν καὶ ἐκδήλωσιν ἐν τῇ ζωῇ, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὀρθοδοξία», ἥτις ἐναρμονίζουσα τὴν ***αὐθεντίαν τοῦ θείου κύρους πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἐλευθερίαν***, συνιστᾷ τὴν χρυσῆν μεσότητα μεταξὺ τῶν ἀκροτήτων τῶν δύο μεγάλων τμημάτων τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ. Δι' αὐτῆς ὡς Πρωτοθρόνου, ἱστορικῷ καὶ κανονικῷ δικαιώματι, ἐπαγιώθη τὸ διοικητικὸν τῆς Ἐκκλησίας σύστημα καὶ ἐρρυθμίζετο ἀνέκαθεν ἡ ζωὴ τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν.

Ὑπῆρξεν, ἐν τῇ δυσμενείᾳ τῶν καιρῶν, ἡ σωστικὴ κιβωτός, ἐν ᾗ ἀσφαλῶς διεφυλάχθησαν οἱ θησαυροὶ τῆς Προγονικῆς κληρονομίας. Τί θὰ περιήρχετο εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκ τῆς ἀρχαίας κληρονομίας, ἐν μὴ περιέσῳζεν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἐπηρείας τῶν καιρῶν εἰς τὰ εὐαγῆ σκηνώματα τῆς Μοναστικῆς πολιτείας, τὰ ἀκαδημεικὰ ταῦτα κέντρα τῶν παρῳχημένων γενεῶν ;

Ὑπῆρξε δημιουργὸς νέας πνευματικῆς ζωῆς. Διότι διαπλάσασα ὅσα παρέλαβεν ἐκ τῆς ἀρχαιότητος, ὑπὸ τὴν ζωογόνον πνοὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀνέδειξε ταῦτα μᾶλλον ἀνθρωπιστικά, μᾶλλον ἐκπολιτιστικά. Ἐξ αὐτῆς προῆλθον οἱ ἀπαράμιλλοι ἐκεῖνοι εἰς ἀρετὴν καὶ σοφίαν Πατριάρχαι, Ἱεράρχαι καὶ λοιποὶ κληρικοί, οἱ Πατέρες καὶ οἱ Διδάσκαλοι, οἱ πρὸς τῇ ἄλλῃ αὐτῶν θαυμαστῇ δράσει, ἀναδειχθέντες ὑπέροχοι ἐν τῇ Θεολογίᾳ καὶ τῇ Φιλοσοφίᾳ, ἐν τῇ Ὑμνογραφίᾳ καὶ τῇ Ποιήσει, ἐν τῇ Ἱστορίᾳ καὶ τῇ Ρητορικῇ.

Ὑπῆρξε τὸ Κέντρον εὐρείας Ἱεραποστολικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς δράσεως. Ἐξ Αὐτῆς ἐξεπορεύθησαν εἰς χώρας ἀγνώστους οἱ θερμουργοὶ τοῦ Εὐαγγελίου διάκονοι, οἱ ἡρωϊκοὶ ἱεραπόστολοι, εἰς δημιουργίαν διττῶς ἐκπολιτιστικήν, ἀνὰ τὰς ἐρήμους τῆς Αἰθιοπίας καὶ τὰ ὄρη τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Ἀρμενίας, εἰς τὴν Βοημίαν καὶ τὴν Μοραβίαν, εἰς τὰς ἀπεράντους στέππας τῆς Ρωσσίας καὶ ἀνὰ τὸν Αἶμον, πρωτοπόροι τοῦ

χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, φορεῖς ἀνθρωπιστικῶν καὶ κοσμοπολιτικῶν ἰδεωδῶν, πρὸς φῦλα βάρβαρα καὶ ἀπολίτιστα, δημιουργοῦντες δι' αὐτὰ γλῶσσαν καὶ ἱστορίαν καὶ ἀναγεννῶντες εἰς Χριστὸν καὶ εἰς Πολιτισμόν. «Τὰ ἔθνη ἐκεῖνα—λέγει τις τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν (Diehl)—ἄνευ τῶν Πατριαρχῶν, τῶν Ἱεραποστόλων καὶ Διδασκάλων, ἄνευ τῶν Ἱστορικῶν καὶ τῶν Χρονογράφων τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τί θὰ ἐγνώριζον περὶ τῆς ἰδίας ἱστορίας; Ἄνευ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι θὰ ἠγνόουν σχεδὸν ὅλον τὸ παρελθόν των καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον θὰ ἐστεροῦντο τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ».

Ἀλλ' ἐξ Αὐτῆς ὡσαύτως προῆλθον καὶ οἱ λόγιοι ἐκεῖνοι οἱ εἰς τὴν ξένην βραδύτερον προσφυγόντες καὶ διασπείραντες ἐκεῖ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, τοὺς ὁποίους ἡ Ἱστορία ἀνωμολόγησε προδρόμους καὶ πρωτεργάτας τῆς Ἀναγεννήσεως ἐν Εὐρώπῃ. Ὑπὸ τὰς ἰσχυρὰς ἐπιδράσεις τοῦ μεταγοπισθέντος πολιτισμοῦ ἀπετίναξαν οἱ καθυστερημένοι λαοὶ τῆς Δύσεως τὴν βαρεῖαν νάρκην δουλείας πνευματικῆς, καὶ ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς φωτὸς ἐγνώρισαν τὴν ὁδὸν τῆς προόδου ἐν τοῖς γράμμασιν, ἐν τῇ τέχνῃ, ἐν τῇ σκέψει.

Ἡ Ἱστορία ἀνεκήρυξε τὸν Αἰωνόβιον Θεσμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἰσχυρὸν παράγοντα ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ ταῖς κατευθύνσεσι τῆς ζωῆς, ἐν εὐρείᾳ κλίμακι συντελέσαντα εἰς τὴν διάπλασιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Πολιτισμὸς ἀνεγνώρισεν ἐν Αὐτῷ τὴν Παγκόσμιον Ἀκαδήμειαν τὴν φωταγωγήσασαν τὰ πνεύματα εἰς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Ζωήν, διὰ τοῦ ὑψηλοῦ παραδείγματος τῶν ἐπιφανεστάτων αὐτῆς ἐκπροσώπων, διὰ τῶν ἀθανάτων συγγραφῶν.

Τὸ Γένος εἶδεν ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ πολύτιμον παραστάτην καὶ σύμβουλον καὶ χειραγωγὸν ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτοῦ σταδιοδρομίᾳ.

Οἱ ἐν Αὐτῇ πνευματικῶς ἀναγεννηθέντες καὶ ἀνδρωθέντες λαοί, μετὰ τιμῆς καὶ πόθου στρέφονται πρὸς Αὐτὴν ὡς πρὸς πνευματικὴν Πατρίδα καὶ Μητέρα καὶ Τροφὸν τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, παρὰ τῆς ὁποίας ὡς ἀπὸ Σινᾶ ἱερωτάτου ἐζήτησαν ἐν ἡμέραις δοκιμασίαις καὶ ἔλαβον τὸν στηριγμὸν ἐν τῇ πίστει, τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, τὰς ἀρχὰς τῆς ὑψηλῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς.

Καὶ ἡ συνείδησις τῶν Πανορθοδόξων ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ εἶδε [illegible]ασίας τοῦ Παρελθόντος καὶ τοῦ Μέλλοντος, τὰ μεγαλεῖα τῆς Ἱστορίας καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ κατ' Ἀνατολὰς Χριστιανισμοῦ.

***

Πρὸς τὸ παρελθὸν τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὴν δόξαν ἀντιλαλοῦσιν οἱ αἰῶνες καὶ πρὸς τὸ μέλλον, Σὺ νῦν συνδέεις ἡμᾶς, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὁ τῆς Οἰκουμενικῆς Καθέδρας γνήσιος ἐκπρόσωπος καὶ τῶν ἰδεωδῶν Αὐτῆς ἐνσαρκωτής, ὁ ἐναμίλλως πρὸς τοὺς ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ περιλαλήτους προκατόχους Σου ζηλῶν ὑπὲρ τοῦ προνομιακοῦ κλήρου τοῦ Ἁγιωτάτου Θρόνου Σου καὶ σπουδάζων αὐξῆσαι τὸ ἐμπιστευθέν Σοι ὑπὸ τῶν αἰώνων τάλαντον, ἐν βαθείᾳ συναισθήσει τῶν βαρειῶν καὶ πολλαπλῶν ὑποχρεώσεων καὶ εὐθυνῶν τοῦ Ἀξιώματος.

Ἡ Πρωτόθρονος Ἐκκλησία ἀντλοῦσα ἐν τῷ προσώπῳ Σου ζωὴν καὶ δύναμιν καὶ κῦρος ἀπὸ τοῦ ἀθανάτου παρελθόντος συνεχίζει, χάριτι θείᾳ, τὸν ἐξαιρετικὸν Αὐτῆς ἐν τῷ Ὀρθοδόξῳ συστήματι προορισμόν.

Ἡ μέριμνα πασῶν τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἡ ζωηρῶς ἐκδηλουμένη ἐν ταῖς φαειναῖς σκέψεσι καὶ ἐνεργείαις Σου, ἡ ἐκ δικαιώματος καὶ ὑποχρεώσεως πρόνοια περὶ τοῦ ἐν χώραις ἀπωτάταις ἀποδημοῦντος ὀρθοδόξου πληρώματος, ἧς ἔνδειξιν ἀποτελεῖ καὶ ἡ πρὸ μικροῦ τελεσθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ πρᾶξις, τὰ Διορθόδοξα καὶ Παγχριστιανικὰ Συνέδρια εἴτε πρὸς προσαρμογὴν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς συγχρόνους μορφὰς καὶ ἀνάγκας τῆς ζωῆς, εἴτε πρὸς προαγωγὴν τοῦ ἔργου τῆς ποθητῆς ἑνώσεως ἐν τῇ πίστει, ὁ ἐκ παραδόσεως σεβασμὸς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ τιμὴ Σεβασμίων Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως πρὸς τὸ Πανορθόδοξον Κέντρον καὶ σὺν πᾶσι τούτοις ἡ εὐσέβεια τοῦ Γένους, εἶναι ὡς τόσα μαρτύρια τῶν ἠθικῶν κεφαλαίων, ὅσα ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸ παρελθὸν προσεκόμισε καὶ προσκομίζει τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ ἡ ἐν αὐταπαρνήσει διακονία τῆς Σῆς σεπτῆς Κορυφῆς.

Ταῦτα πάντα συγκροτοῦντα τὸ στεφάνωμα τῆς σεμνῆς ταύτης ἐπετείου ἀποτελοῦσιν ἅμα τὴν παρηγορίαν τοῦ παρόντος καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Η ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος].

Σοβιετικὸν Ἡμερολόγιον (1929).— Τὸ Σοβιετικὸν σχέδιον εἶναι ἀντιγραφὴ τοῦ ἐπαναστατικοῦ Γαλλικοῦ Ἡμερολογίου, μόνον οἱ μῆνες δὲν διαιροῦνται εἰς τρεῖς δεκάδας, ἀλλὰ εἰς ἓξ ἑβδομάδας ἐκ πέντε ἡμερῶν ἑκάστη.

Α' τριμηνία	*Β' τριμηνία*	*Γ' τριμηνία*	*Δ' τριμηνία*
Ἰανουάρ. 30 (6 ἑβδ.)	Ἀπρίλιος 30 (6 ἑβδ.)	Ἰούλιος 30 (6 ἑβδ.)	8/βριος 30 (6 ἑβδ.)
22 ἐπέτειος θανάτου Λενίν.	1 καὶ 2 Μαΐου ἑορταὶ Διεθνοῦς		9/βριος 30 (6 ἑβδ.) 7-8 Νοεμβρίου ἑορταὶ ἐπαναστάσεως
Φεβρ. 30 (6 ἑβδ.)	Μάϊος 30 (6 ἑβδ.)	Αὔγουστ. 30 (6 ἑβδ.)	
Μάρτ. 30 (6 ἑβδ.)	Ἰούνιος 30 (6 ἑβδ.)	7/βριος 30 (6 ἑβδ.)	10/βριος 30 (6 ἑβδ.)
Ἑβδομάδες . . . 18	Ἑβδομάδες . . . 18	Ἑβδομάδες . . . 18	Ἑβδομάδες . . . 18

Τὸ ἔτος σύγκειται ἐκ 12 μηνῶν, ἐκ 30 ἡμερῶν ἐργασίας ἕκαστος· τέσσαρες τριμηνίαι ἐκ 18 ἑβδομάδων δίδουσι 72 ἑβδομάδας κατ' ἔτος, ἐκ 5 ἡμερῶν ἑκάστη· ἐξηλείφθησαν ἐξ ἑκάστης ἑβδομάδος αἱ ἡμέραι Σάββατον καὶ Κυριακή· διετηρήθησαν τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν καὶ ἡμερῶν.

Αἱ πέντε συμπληρωματικαὶ ἡμέραι, αἱ ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τὸ Δημοκρατικὸν Ἡμερολόγιον ἀντικατεστάθησαν εἰς τὸ Σοβιετικὸν Σχέδιον ἐκ πέντε ἑορτασίμων ἡμερῶν, αἱ μόναι κατὰ τὰς ὁποίας παύει πᾶσα ἐργασία. Αὗται εἶναι ἡ περὶ τὴν 22αν Ἰανουαρίου ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ Λενίν, αἱ περὶ τὴν 1ην καὶ 2αν Μαΐου ἑορτὴ τῆς Τρίτης Διεθνοῦς καὶ αἱ περὶ τὴν 7ην καὶ 8ην Νοεμβρίου ἐπέτειος τῆς ἐπαναστάσεως. Κατὰ τέσσαρα ἔτη περὶ τὴν 29ην Φεβρουαρίου προστίθεται μία ἐμβόλιμος ἡμέρα, ἑορτὴ τῆς βιομηχανοποιήσεως. Αἱ ἡμέραι αὗται εἶναι ἄνευ ἡμερομηνιῶν καὶ ὀνομάζονται ἡμέραι Λενίν, Μάρξ, III Διεθνής, Κομμουνιστικὴ κτλ.

ΤΕΧΝΙΚΗ ΥΠΟΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἡ ἐκ μέρους *τῆς Συμβουλευτικῆς καὶ Τεχνικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Συγκοινωνιῶν καὶ τῆς Διαμετακομίσεως καταρτισθεῖσα Ὑποεπιτροπή,*

συνελθοῦσα κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1924 ἐν Παρισίοις καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1925 ἐν Γενεύῃ, συνεζήτησε τὰς χρησιμοτέρας καὶ ἀναγκαιοτέρας μεταρρυθμίσεις τὰς περιλαμβανομένας εἰς τὸ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν Κυβερνήσεων, τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων ὑποβληθὲν σχέδιον τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Διεθνοῦς Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Λονδίνου. Ἡ Ὑποεπιτροπὴ ἠναγκάσθη νὰ ἀναβάλῃ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις μέχρις ἀπαντήσεως ἁπάντων τῶν διαφορων κέντρων.

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1926 ἡ Ὑποεπιτροπὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι 22 Κυβερνήσεις παρεδέχθησαν τὸ ἀκίνητον τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ἀπεφάσισεν ὅπως προτείνῃ εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἵνα πράξῃ τὰ δέοντα ὅπως γίνῃ δεκτὴ παρὰ τῶν ἁρμοδίων πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀρχῶν ὡς ἡμέρα ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἡ Κυριακὴ ἥτις ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερον Σάββατον τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς αἱ γνῶμαι συμφωνοῦσιν εἰς τὴν ἁρμονικὴν διαίρεσιν τῶν μηνῶν, εἰς τὴν παραδοχὴν τῶν δύο λευκῶν ἡμερῶν καὶ εἰς τὴν μονιμοποίησιν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Μεταξὺ τῶν ὑποβληθέντων 150 σχεδίων δύο συνδυασμοὶ πρωτεύουσι :

Β') Δώδεκα μῆνες, διῃρημένοι εἰς τέσσαρας ἴσας τριμηνίας, ἐκ 30,30 καὶ 31 ἡμερῶν ἕκαστος μήν, τῆς πρώτης ἡμέρας ἑκάστης τριμηνίας οὔσης Δευτέρας καὶ τῆς τελευταίας Κυριακῆς, τὸ πᾶν δίδον ὁλικὸν ἐκ 364 ἡμερῶν. Μεταξὺ τῆς 31ης Δεκεμβρίου καὶ τῆς 1ης Ἰανουαρίου θὰ ὑπάρχῃ ἕκαστον ἔτος μία λευκὴ ἡμέρα —ἢ συμπληρωματική— καὶ κάθε τέσσαρα ἔτη διὰ τὰ δίσεκτα· θὰ ὑπάρχωσιν οὕτω δύο μὴ ὑπολογιζόμεναι εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν.

Γ') 13 μῆνες ἐξ 28 ἡμερῶν ἕκαστος, ἀποτελοῦντες ἐπίσης 364 ἡμέρας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ προστίθενται μία ἢ δύο λευκαὶ ἡμέραι.

Ὁ πρῶτος συνδυασμὸς παρουσιάζει ἐλπίδας τινὰς ἐπιτυχίας, διότι ὁ ἀριθμος 12 ἀνταποκρίνεται εἰς ὅλας τὰς ὑποδιαιρέσεις τοῦ ἔτους ἐξ ἡμισείας, εἰς τέταρτα, ἢ εἰς τρίτα, δι' ἑξαμηνίας καὶ τριμηνίας, ἐνῷ τοὐναντίον ὁ ἀριθμὸς 13 δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς καμμίαν ἀκριβῆ ὑποδιαίρεσιν, ἂν καὶ ὁ συνδυασμὸς οὗτος παρουσιάζει πολλὰ ἄλλα πλεονεκτήματα.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΟΚΤΩΒΡΙΟΝ ΕΝ ΓΕΝΕΥΗ.

Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ ὅλα τὰ ἔθνη εἰς Παγκόσμιον Συνδιάσκεψιν κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἐν Γενεύῃ, πρὸς παραδοχὴν ἑνιαίου καὶ παγκοσμίου Ἡμερολογίου, μέλλοντος νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1934.

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δημοσιευθέντος ἄρθρου ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου τῆς Ἐργασίας κατὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1927, ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις τοῦ Λονδίνου διὰ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἡμερολογίου, ἀπέστειλε συμπληρωματικὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἀνακεφαλαιοῖ ἡ Ἔκθεσις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Ἐκ τῶν διαφόρων ἐγγράφων ἕπεται ὅτι τὸ ἐκ 13 μηνῶν συγκείμενον ἔτος παρουσιάζει τὰς μεγαλυτέρας ἐλπίδας ἐπιτυχίας διὰ νὰ γίνῃ παραδεκτὸν κατὰ τὴν προσεχῆ Συνδιάσκεψιν τῆς Γενεύης, ὅπου θὰ κατατεθῶσι δύο σχέδια, τὸ σχέδιον Β′ κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ ἔτος θὰ σύγκειται ἐξ ἴσων τριμηνιῶν. δύο μηνῶν ἐκ 30 ἡμερῶν καὶ ἑνὸς μηνὸς ἐκ 31, καὶ τὸ σχέδιον Γ′ περιλαμβάνον τὸ ἐκ 30 μηνῶν Ἡμερολόγιον, ἑκάστου μηνὸς σημειουμένου ἐξ 28 ἡμερῶν. Ὁ 13ος μήν, φέρων τὸ ὄνομα Ἥλιος (Sol), θὰ παρεμβάλλεται μεταξὺ Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου, δηλ. ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔτους. Ἡ 365η ἡμέρα, ἥτις θὰ εἶναι λευκή, θεωρουμένη ὡς ἡμέρα διεθνής, θὰ τίθηται εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Διὰ δὲ τὰ δίσεκτα ἔτη, ἡ δίσεκτος ἡμέρα, ἥτις ἐπανέρχεται κάθε 4 ἔτη, θὰ προστίθηται εἰς τὸν μῆνα Ἰούνιον καί, ὅπως ἡ λευκὴ ἡμέρα, θὰ εἶναι ἑορτάσιμος.

Μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν πλεονεκτημάτων, τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ τελευταίου Ἡμερολογίου, τὰ κυριώτερα εἶναι :

1ον) Ὅλοι οἱ μῆνες θὰ εἶναι ἴσοι, ἐξ 28 ἡμερῶν καὶ ἡ διαδοχὴ αὐτῶν θὰ εἶναι ὁμοία.

2ον) Αἱ ἡμερομηνίαι τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος θὰ εἶναι αἱ ἴδιαι δι' ὅλους τοὺς μῆνας καὶ ἀντιστρόφως ἑκάστη ἡμερομηνία θὰ πίπτῃ πάντοτε κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

3ον) Ἕκαστον τέλος τοῦ μηνὸς θὰ συμπίπτῃ μὲ τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, τοῦθ' ὅπερ εἶναι πολὺ πρόσφορον διὰ τὸ ἐμπόριον, τὰς ἐργασίας, τὰ ἐνοίκια κτλ.

4ον) Τὰ τιμολόγια, τὰ συναλλάγματα, δὲν θὰ λήγωσι ποτὲ Κυριακήν. Οἱ μηνιαῖοι ἰσολογισμοί, ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἡμερομισθίων, αἱ στατιστικαὶ θὰ ἁπλοποιηθῶσι μεγάλως.

5ον) Τὰ Ἡμερολόγια θὰ γίνωσιν ἄχρηστα.

6ον) Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα θὰ ὁρισθῇ ἀμετακινήτως ἡ 9η Ἀπριλίου, ἡ δὲ Πεντηκοστὴ ἡ 28η Μαΐου.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ὑπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα ὡμίλησε καὶ ὁ ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν προϊστάμενος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν κ. Κλάρβορτ εἰς τὴν διάλεξιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τὸν μῆνα Ἀπρίλιον εἰς τὸ Τουρκικὸν Πανεπιστήμιον.

Ἔδωκε λεπτομερεῖς διασαφήσεις περὶ τῆς κατανομῆς τοῦ ἔτους εἰς 13

μῆνας, ἐξ 28 ἡμερῶν ἕκαστος. Ὑπέδειξεν ὅλα τὰ ὠφελήματα καὶ δὴ τὸ κέρδος τοῦ χρόνου καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν δαπανῶν, αἱ ὁποῖαι γίνονται σήμερον συνεπείᾳ τῶν λαθῶν καὶ τῆς ὀχληρᾶς συγχύσεως τῶν ἡμερομηνιῶν. Ἐπίσης ὑπέδειξε καὶ τὴν ἁρμονίαν ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς διαιρέσεως τοῦ μηνὸς εἰς 4 τελείας ἑβδομάδας μεταξὺ τῶν ἑβδομαδιαίων ἡμερομισθίων καὶ τῶν μηνιαίων δαπανῶν τοῦ κοινοῦ.

Ὁ κ. Μίξες Κότσγουορθ, διευθυντὴς τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἐνιαίου Ἡμερολογίου, ἐτόνισεν εἰς σχετικάς του ἀνακοινώσεις, ὅτι τὸ Συμβούλιον ὁμοθύμως συνέστησεν ὅπως τὸ Πάσχα προσδιορισθῇ διὰ τὴν Κυριακὴν ἥτις ἕπεται μετὰ τὸ δεύτερον Σάββατον τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου. Ἡ πρότασις ὅπως τὸ ἐκ 364 ἡμερῶν συγκείμενον ἔτος περιλαμβάνει καὶ μίαν ἀχρονολόγητον ἡμέραν, καθοριζομένην ὡς ἡμέρα διεθνοῦς ἀναπαύσεως, θὰ συντελέσῃ ὅπως ἡ 7η Ἀπριλίου νὰ συμπίπτῃ πάντοτε τὴν Παρασκευὴν καὶ νὰ καθιερωθῇ ὡς ἱστορικὴ ἡμερομηνία διὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευήν, ἡ ὁποία ἐγένετο γενικῶς παραδεκτὴ ὡς ἡμέρα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αἱ προσπάθειαι αἵτινες ἐγένοντο πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα, παρουσιάζουσι τόσην μεγάλην ἐπιτυχίαν, ὥστε φαίνεται ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1934 ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα θὰ ὁρισθῇ ἵνα συμπίπτῃ πάντοτε τὴν 9ην Ἀπριλίου.

Συντόμως ὑπεδείξαμεν τὰ προκύπτοντα ἐκ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου καὶ τῆς μονιμοποιήσεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα πλεονεκτήματα. Εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ μεταρρύθμισις δύναται καὶ δέον νὰ γίνῃ ἢ διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου μετερρυθμισμένου ἢ διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Ἡμερολογίου Μαλίνοβιτς, πλέον ἀκριβεστέρου καὶ τελειοτέρου ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα.

Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης παλαίει μὲ φοβερὰς κρίσεις, κρίσιν κοινωνικήν, πολιτικήν, οἰκονομολογικήν. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς μεταλλαγῆς τῆς καταστάσεως ταύτης, καθ' ἣν εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς ὅλα τὰ ἔθνη ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐπὶ νέων βάσεων ἕνωσίν των καὶ μὲ τὴν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις μεταβολήν των, ἡ ἀνθρωπότης ἀβεβαία διὰ τὸ μέλλον της, προσπαθεῖ νὰ ἑνωθῇ ὅπως ἐπιδοθῇ εὐκολώτερον εἰς τὸ ἐμπόριον. Ζητεῖ μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐγκατασταθῇ ἐπὶ σταθερῶν βάσεων καὶ νὰ εὑρίσκηται ἐν διαρκεῖ εἰρήνῃ!

Εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν ἔγκειται, ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν μελέτην τῶν μέσων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης, ἐγγράψασα εἰς τὴν ἡμερησίαν αὐτῆς διάταξιν καὶ τὴν λύσιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου, ὅπως ἀσχοληθῇ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλου, ἵνα λύσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο τὸ τόσῳ μεγάλης σπουδαιότητος.

Ἐν Κων/πόλει, Ἰούνιος 1931.

Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΛΟΓΟΣ-ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ Ι. ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΧΑΛΚΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η 1500Η ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ Γ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Μετ' ἰδιαιτέρας λαμπρότητος ἑωρτάσθη κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἡ 1500ὴ 'Επέτειος τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (431).

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, εἰσηγουμένης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐν ἐπὶ τούτῳ Συνεδρίᾳ αὐτῆς, ὀρθία ἐχαιρέτησεν ἐν βαθείᾳ κατανύξει τὸ γεγονός, μνησθεῖσα εὐγνωμόνως καὶ ἐν εὐλαβείᾳ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Οἰκουμενικῆς ταύτης Συνόδου καὶ τῶν ὑπὲρ τῆς 'Ορθοδόξου Πίστεως πόνων αὐτῶν.

Τὴν Κυριακὴν δὲ μετὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐτελέσθη ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Λειτουργία, συμμετασχόντων πάντων τῶν ἐνταῦθα Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τοῦ Θρόνου, ὡς καὶ τῶν ἐνταῦθα ἐπὶ ταῖς Ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων ἀφιχθέντων Σέρβων 'Αρχιερέων Νόβι Σὰδ κ. Εἰρηναίου καὶ Τιμὸκ κ. Αἰμιλιανοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ ἐνταῦθα διαμένοντος Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ. Λεοντίου, ἀνήκοντος εἰς τὴν Ἁγιωτάτην 'Εκκλησίαν Κύπρου, ἧς τὸ Αὐτοκέφαλον ἡ Ἁγία ἐκείνη Οἰκουμενικὴ ἐν 'Εφέσῳ Σύνοδος ἐκύρωσε. Τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ 'Αρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου 'Επίσκοπος Μιλήτου κ. Αἰμιλιανός. Ὁρμηθεὶς ἐκ τοῦ εὐαγγελικοῦ «οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν», ὡμίλησε καθόλου περὶ τῆς ἐννοίας, καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐν τῇ 'Ορθοδόξῳ 'Εκκλησίᾳ, εἰδικῶς δὲ περὶ τοῦ ἔργου τῆς Τρίτης, καὶ τελευτῶν ἐξῆρε τὰς ἁγίας προσπαθείας τῆς Μ. 'Εκκλησίας πρὸς συνέχισιν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος.

'Ανετέθη δὲ εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κυζίκου κ. Καλλίνικον ὅπως δημοσιεύσῃ εἰς τὴν ***'Ορθοδοξίαν*** ἰδιαιτέραν εὐσύνοπτον μελέτην περὶ τῆς Ἁγίας ταύτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ
ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ

Ὁ χαιρετισμὸς ἐν τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ πρὸ τῶν Ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων Συνοδικῇ Συνεδρίᾳ ἡ Α. Θ. Παναγιότης, κηρύξασα τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τοῦ λήγοντος ἔτους, ἀπηύθυνε θερμὴν πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον πρόσρησιν, εὐχηθεῖσα ἐπὶ ταῖς ἁγίαις Ἑορταῖς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως ὑγείαν καὶ πᾶσαν ἀνακούφισιν εἰς πάντα τὰ Μέλη αὐτῆς. Ἐξ ὀνόματος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐξέφρασε θερμὰς εὐχαριστίας ὁ Α΄ τῇ τάξει Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυζίκου κ. Καλλίνικος, εὐχηθεὶς τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ὑγείαν καὶ πᾶσαν παρὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ ἀγαθωσύνην.

Η Λειτουργία.

Ἐν μέσῳ πολλοῦ Ἐκκλησιάσματος καὶ ἐν βαθείᾳ κατανύξει ἐγένετο τὴν Νύκτα τῶν Χριστουγέννων ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Λειτουργία. Κατ' αὐτὴν μετὰ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσιολογιωτάτου Διακόνου κ. Ἀδαμαντίου ἀπὸ τοῦ Ἄμβωνος ἡ Ἐγκύκλιος ἐπὶ ταῖς Ἑορταῖς Πατριαρχικὴ Προσφώνησις, ἥτις ὡσαύτως ἀνεγνώσθη εἰς ὅλους τοὺς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἱεροὺς Ναοὺς καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Τύπῳ. Κατὰ τὴν Λειτουργίαν οἱ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἀφιχθέντες ἐνταῦθα Σεβασμιώτατοι Σέρβοι Ἱεράρχαι Νόβι Σὰδ κ. Εἰρηναῖος καὶ Τιμὸκ κ. Αἰμιλιανὸς ἵσταντο εἰς τὰ ἡγεμονικὰ στασίδια.

Ἐπισκέψεις καὶ συγχαρητήρια.

Ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ ὑπέβαλον εὐλαβεῖς προσρήσεις οἱ Μητροπολῖται, οἱ Ἐπίσκοποι, ὁ Κλῆρος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ Ὀφφικιάλοι, οἱ Θρησκευτικοὶ Ἀρχηγοί, Ἐπίσημοι, αἱ Ἐφορεῖαι καὶ Ἐπιτροπαὶ τῶν Κοινοτήτων καὶ πολλοὶ ἔγκριτοι Ὁμογενεῖς. Ἀποδίδουσα τὴν ἐπίσκεψιν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσκέφθη οἴκοι τοὺς Μητροπολίτας. Πανταχόθεν δὲ οἱ Μητροπολῖται τοῦ Θρόνου ἔσπευσαν διὰ τηλεγραφημάτων καὶ Γραμμάτων νὰ ὑποβάλωσι τῇ Α. Θ. Παναγιότητι χαιρετιστηρίους προσρήσεις. Ἐγένοντο αἱ προσήκουσαι ἀπαντήσεις.

Ἡ μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνταλλαγὴ χαιρετισμῶν.

Μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν καὶ Προέδρων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀντηλλάγησαν διὰ Τηλεγραφημάτων καὶ Γραμμάτων ἐγκάρδιοι ἑόρτιοι χαιρετισμοὶ καὶ προσρήσεις, ὡς ἐπίσης καὶ μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς, Παλαιοκαθολικῶν καὶ Σουηδικῆς.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑΙ ΧΟΡΟΣΤΑΣΙΑΙ

Εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ ἐν συρροῇ πολλοῦ ἐκκλησιάσματος. Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα προϋπήντησαν προσελθοῦσαν καὶ ἀπεχαιρέτησαν ἀπερχομένην ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀγαθάγγελος, ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Γαλατᾶ, ὁ Κλῆρος αὐτῆς καὶ αἱ Ἐπιτροπαὶ τῶν Ναῶν αὐτῆς. Ἐν τῷ Ναῷ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Ἐκκλησίασμα πατρικὰς ὑποθήκας καὶ εὐλογίας. Ἐν τῷ Ἐπιτροπικῷ ὁ Ἅγιος Ἐλαίας διετράνωσεν ἐν προσφωνήσει πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὴν πρὸς Αὐτὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εὐλάβειαν τῆς Κοινότητος Γαλατᾶ. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν Της καὶ ἐπηυλόγησε τὰς φιλοτίμους προσπαθείας τῆς Ἐπιτροπῆς.

ΣΕΡΒΟΙ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Τῇ παραμονῇ τῶν Χριστουγέννων κατέφθασαν ἐνταῦθα οἱ ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας Πανιερώτατοι Ἐπίσκοποι Νόβι Σὰδ κ. Εἰρηναῖος καὶ Τιμὸκ κ. Αἰμιλιανός, πρὸς παρακολούθησιν τῶν Ἁγίων Ἑορτῶν καὶ κοινολογίαν ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, προϋπαντηθέντες τιμητικῶς ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐν τῷ σταθμῷ Σιρκετζῆ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιγραμματέως, Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μιλήτου κ. Αἰμιλιανοῦ, ὅστις καὶ συνώδευσεν αὐτοὺς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Οἱ ἐν λόγῳ Ἱεράρχαι διαμένουσιν ὡς ξένοι τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Τοκατλιάν, ὅπου καὶ ἐπεσκέφθη τὰς Α. Πανιερότητας Πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπεία ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σάρδεων κ. Γερμανοῦ καὶ Λαοδικείας κ. Δωροθέου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ἀπὸ 18 λήξαντος μηνὸς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος κ. Κελαδίων, Τοποτηρητὴς τοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων, ἀνήγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι διεβιβάσθη τῇ ἐπιτοπίῳ Ἀρχῇ ὁ κατάλογος τῶν διὰ τὸν χηρεύοντα Πατριαρχικὸν Θρόνον ὑποψηφίων.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατηρτίσθη Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Κυζίκου, Νικαίας, Δέρκων, Πριγκηποννήσων, Σάρδεων καὶ Λαοδικείας πρὸς σύνταξιν τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Σάββα Χατζημηνᾶ, Καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης διωρίσθη ὁ κ. Γεώργιος Μάτακας.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΡΑΧΕΙΑΣ

Ὁ τέως ἐν Βαρσοβίᾳ Πατριαρχικὸς Ἀποκρισιάριος Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Τραχείας κ. Ἀλέξανδρος πρὸ τῆς ἐκεῖθεν ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Πολωνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ παρασήμου «Polonia Restituta», Β΄ τάξεως, απονεμηθέντος αὐτῷ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Διπλωματικοῦ Πρωτοκόλλου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀπουσιάζοντα οἰκεῖον Ὑπουργόν, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Συμβούλου ἐπὶ τῶν Θρησκευτικῶν ὑποθέσεων.

ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

Συνεπείᾳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Δέρκων κ. Ἀμβροσίου ἀνασυγκροτηθείσης τῆς Συνοδικῆς Δικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, διωρίσθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Σάρδεων κ. Γερμανὸς καὶ Φιλαδελφείας κ. Μάξιμος.

ΕΟΡΤΑΙ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τοὺς ἑορτάσαντας τὰ ὀνοματήρια αὐτῶν Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Σηλυβρίας κ. Εὐγένιον, Ἡρακλείας κ. Φιλάρετον, Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδωνα, Νιγρίτης κ. Εὐγένιον, Λήμνου κ. Στέφανον καὶ Γρεβενῶν κ. Νικόλαον.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ

— Ἐπανέκαμψε μετὰ τετράμηνον ἀπουσίαν ἐξ Ἑλλάδος ἔνθα εἶχε μεταβῇ διὰ ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μύρων κ. Πολύκαρπος.

— Αἰτησαμένῳ ἐχορηγήθη τῷ Θεοφιλεστάτῳ Ἐπισκόπῳ Τρωάδος κ. Εὐσταθίῳ μηνιαία ἄδεια μεταβάσεως εἰς Ἀθήνας δι᾽ ὑποθέσεις ἰδιωτικάς.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Καστορίας Ἰωακείμ.

Διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ἀπὸ 6 λήξαντος μηνός, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος ἀνήγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν θάνατον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ***Καστορίας Ἰωακεὶμ*** (Λεπτίδου), προελθόντα ἐξ ἀποπληξίας, ἐν ἡλικίᾳ ἑξήκοντα ἐτῶν. Ὁ ἀείμνηστος, Μικρασιάτης τὴν καταγωγήν, ἀποφοιτήσας τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, ὑπηρέτησε κατ᾽ ἀρχὰς ὡς ἱεροκήρυξ καὶ ἱεροδιδάσκαλος ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Ἐφέσου, τῷ δὲ 1902 διατελῶν ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος ἐν Μαγνησίᾳ προήχθη εἰς Ἐπίσκοπον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Ἐρυθρῶν. Τῷ 1909 προήχθη εἰς Μητροπολίτην Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν, ὅθεν τῷ 1911 μετετέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Καστορίας, δοκίμως πανταχοῦ διακονήσας τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τῆς ἐπικηδείου τελετῆς, γενομένης ἐν Καστορίᾳ τῇ 7 Δεκεμβρίου, μετέσχον κατ᾽ ἐντολὴν οἱ ὅμοροι Μητροπολῖται Σισανίου, Γρεβενῶν καὶ Κοζάνης.

Εἴη αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ!

Γεώργιος Πρωγάκης.

Πλήρης ἡμερῶν ἀπεβίωσεν ἐν Ἁγίῳ Στεφάνῳ, ὁ Μουσικολογιώτατος ***Γεώργιος Πρωγάκης.*** Χῖος τὴν καταγωγήν, ἀποφοιτήσας τῆς Πατριαρχικῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς τῷ 1880, διήκουσε μαθήματα ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀθήνῃσι Πανεπιστημίου καὶ παρὰ δοκίμοις μουσικοδιδασκάλοις. Ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς μετὰ ζήλου εἰργάσθη ἔν τε τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Μουσικῷ Συλλόγῳ καὶ τῇ ἐπὶ Κωνσταντίνου Ε΄ συσταθείσῃ Μουσικῇ Ἐπιτροπείᾳ. Ἐπὶ τριακονταετίαν ὅλην διδάξας τὴν μουσικὴν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ, ἐπεδόθη κατὰ τὰ πρῶτα ἰδίᾳ ἔτη τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἔργων τῶν παλαιῶν μουσικοδιδασκάλων, τῆς ὁποίας καρπὸς ὑπῆρξεν ἡ τρίτομος αὐτοῦ «Μουσικὴ Συλλογή». Τῆς ἐπικηδείου τελετῆς, γενομένης ἐν Ἁγίῳ Στεφάνῳ τῇ 1ῃ λήξαντος μηνός, δαπάνῃ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, προέστη ὁ ἀείμνηστος Δέρκων κ. Ἀμβρόσιος, μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μιλήτου κ. Αἰμιλιανοῦ, ἡ δὲ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη, τιμητικῇ Πατριαρχικῇ παραχωρήσει, ὑπὸ τῶν Πατριαρχικῶν χορῶν. Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἀντεπροσώπευσεν ὁ Πανοσ. Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγ. καὶ Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀδαμάντιος. Παρῆσαν δὲ ὁ Σχολάρχης μετ' ἀντιπροσωπείας τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου καὶ τῶν τελειοφοίτων τῆς Σχολῆς, οἱ Μητροπολῖται Αὐστραλίας κ. Τιμόθεος καὶ Λαοδικείας κ. Δωρόθεος, ὁ Ἄρχων Μ. Πρωτέκδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος, ἐν ἐπικηδείῳ λόγῳ ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καὶ τὸ ἔργον τοῦ μεταστάντος, οἱ πατριαρχικοὶ διάκονοι, ἱκανοὶ ἱεροψάλται καὶ ἄλλοι πολλοί. Τὸν νεκρὸν προσεφώνησαν ἀπὸ μέρους μὲν τῶν Καθηγητῶν ὁ κ. Ἰω. Παναγιωτίδης, ἀπὸ μέρους δὲ τῶν μαθητῶν ὁ ἐκ τῶν τελειοφοίτων διάκονος Βασ. Καρδαμένης.

Τοῦ ἀειμνήστου μουσικοδιδασκάλου ***Γεωργίου Πρωγάκη*** εἴη αἰωνία ἡ μνήμη !

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΣΤ΄ ΕΤΟΥΣ (1931)

ΕΠΑΡΧΙΑΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΚΑΝΟΝΙΟΝ

ΤΟΥ ΒΙΣΕΚΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 1932

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 1932

Ἰνδικτιῶνος ΙΕ΄.
Ἡλίου κύκλοι Κ΄.
Σελήνης κύκλοι ΙΑ΄.
Σελήνης Θεμέλιον ΣΤ΄.
Κρεωφαγίας ἡμέραι 73.
Τὸ Τριῴδιον ἄρχεται Φεβρουαρίου 21.
Ἡ Ἀπόκρεως Μαρτίου 6.
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Παρασκευῇ τῆς Β΄ Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν.
Ἰσραηλιτῶν Πεσὰχ 21 Ἀπριλίου.
Νομικὸν Φάσκα Ἀπριλίου 25.

Λατίνων Πάσχα Μαρτίου 27.
Τὸ Ἅγιον Πάσχα Μαΐου 1.
Ἡ Μεσοπεντηκοστὴ Μαΐου 25.
Ἡ Ἀνάληψις Ἰουνίου 9.
Ἡ Πεντηκοστὴ Ἰουνίου 19.
Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων Ἰουνίου 26.
Ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἡμέραι 2.
Ἡ μνήμη τῶν Κορυφαίων ἡμέρα Τετάρτη.
Ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἡμέρα Σάββατον.

Τύποις «Φοίνιξ» Τάσσου Βακαλοπούλου

ΜΗΝΕΣ	ΗΜΕΡΟΜΗΝ.	ΗΧΟΣ	ΕΩΘΙΝΟΝ	ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ		ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ	
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ	3	Πλ. β΄	θ΄	Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων	Ἀρχὴ τοῦ Εὐαγγελίου Ἰ. Χρ. Υἱοῦ Θεοῦ (Μαρκ. Α΄ 1-8)	Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων	Τέκνον Τιμόθεε, νῆφε ἐν πᾶσι (Β΄ Τιμ. Δ΄ 5-8)
	10	Βαρὺς	ι΄	Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς (Μτθ. Δ΄ 12-17)	Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα	Ἀδελφοί, ἑνὶ ἑκάστῳ ὑμῶν ἐδόθη ἡ χάρις (Ἐφεσ. Δ΄ 7-13)
	17	Πλ. δ΄	ια΄	Κυριακὴ ΙΒ΄ Λουκᾶ (τῶν 10 Λεπρῶν)	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ (Λουκ. ΙΖ΄ 12-19)	Τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου	Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν (Ἑβρ. ΙΓ΄ 17-21)
	24	α΄	α΄	Κυριακὴ ΙΔ΄ Λουκᾶ (τοῦ Τυφλοῦ)	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίζειν τὸν Ἰησ. (Λουκ. ΙΗ΄ 35-43)	Κυριακὴ ΛΑ΄ Περίοδος Δ΄	Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης (Α΄ Τιμ. Α΄ 15-17)
	31	β΄	β΄	Κυριακὴ ΙΣΤ΄ Ματθαίου (τῶν Ταλάντων)	Εἶπεν ὁ Κος τὴν παραβολήν... ἄνθρωπός τις ἀποδ. (Μτθ. ΚΕ΄ 14-21)	Κυριακὴ ΙΣΤ΄ » Β΄	Ἀδελφοί, συνεργοῦντες παρακαλοῦμεν (Α΄ Κορινθ. ΣΤ΄ 1-10)
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	7	γ΄	γ΄	Κυριακὴ ΙΕ΄ Λουκᾶ (τοῦ Ζακχαίου)	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς (Λουκ. ΙΘ΄ 1-10)	Κυριακὴ ΛΒ΄ Περίοδος Δ΄	Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος... εἰς τοῦτο γὰρ (Α΄ Τιμ. Δ΄ 9-15)
	14	δ΄	δ΄	Κυριακὴ ΙΖ΄ Ματθαίου (τῆς Χαναναίας)	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησ. εἰς τὰ μέρη (Μτθ. ΙΕ΄ 21-28)	Κυριακὴ ΙΖ΄ » Β΄	Ἀδελφοί, ὑμεῖς ἐστε ναὸς Θεοῦ ζῶντος (Β΄ Κορινθ. ΣΤ΄ 16-Ζ΄ 1)
	21	Πλ. α΄	ε΄	Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου	Εἶπεν ὁ Κος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι (Λουκ. ΙΗ΄ 10-14)	Τοῦ Τελ. καὶ Φαρ. Περίοδ. Δ΄ Κυριακὴ ΛΓ΄	Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου (Β΄ Τιμόθ. Γ΄ 10-15)
	28	Πλ. β΄	στ΄	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου	Εἶπεν ὁ Κος τὴν παραβολὴν ταύτην· ὡμοιώθη (Λουκ. ΙΕ΄ 11-32)	Τοῦ Ἀσώτου. Κυριακὴ ΛΔ΄ Περίοδος Ε΄	Ἀδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ... (Α΄ Κορινθ. ΣΤ΄ 12-20)
ΜΑΡΤΙΟΣ	6	Βαρὺς	ζ΄	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω	Εἶπεν ὁ Κος· Ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (Μτθ. ΚΕ΄ 31-46)	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω	Ἀδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι (Α΄ Κορινθ. Η΄ 8-Θ΄ 2)
	13	Πλ. δ΄	η΄	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου	Εἶπεν ὁ Κς· ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις (Μτθ. ΣΤ΄ 14-22)	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου	Ἀδελφοί, νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία (Ρωμ. ΙΓ΄ 11-ΙΔ΄ 4)
	20	α΄	θ΄	Κυριακὴ Α΄ τῶν Νηστειῶν	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησ. ἐξελθεῖν (Ἰωάν. Α΄ 44-52)	Κυριακὴ Α΄ τῶν Νηστειῶν	Ἀδελφοί, πίστει Μωσῆς μέγας γενόμενος (Ἑβρ. ΙΑ΄ 24-40)
	27	β΄	ι΄	Κυριακὴ Β΄ τῶν Νηστειῶν	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησ. εἰς Καπερναοὺμ (Μρκ. Β΄ 1-12)	Κυριακὴ Β΄ τῶν Νηστειῶν	Κατ' ἀρχὰς Σύ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας (Ἑβρ. Α΄ 10-Β΄ 3)
ΑΠΡΙΛΙΟΣ	3	γ΄	ια΄	Κυριακὴ Γ΄ τῶν Νηστειῶν	Εἶπεν ὁ Κς· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν (Μρκ. Η΄ 34-Θ΄ 1)	Κυριακὴ Γ΄ τῶν Νηστειῶν	Ἀδελφοί, ἔχοντες Ἀρχιερέα μέγαν... (Ἑβρ. Δ΄ 14-Ε΄ 6)
	10	δ΄	α΄	Κυριακὴ Δ΄ τῶν Νηστειῶν	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησ. (Μρκ. Θ΄ 17-31)	Κυριακὴ Δ΄ τῶν Νηστειῶν	Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεὸς (Ἑβρ. ΣΤ΄ 13-20)
	17	Πλ. α΄	β΄	Κυριακὴ Ε΄ τῶν Νηστειῶν	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς (Μρκ. Ζ΄ 32-45)	Κυριακὴ Ε΄ τῶν Νηστειῶν	Ἀδελφοί, Χριστὸς παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς (Ἑβρ. Θ΄ 11-14)
	24	—	ὄρθρ.	Κυριακὴ τῶν Βαΐων	Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς (Ἰωάν. ΙΒ΄ 1-19)	Κυριακὴ τῶν Βαΐων	Ἀδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε (Φιλ. Δ΄ 4-9)
ΜΑΪΟΣ	1	—	β΄	**Κυριακὴ τοῦ Ἁγίου Πάσχα**	Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν (Ἰω. Α΄ 1-17)	**Κυριακὴ τοῦ Ἁγίου Πάσχα**	Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην... (Πράξ. Α΄ 1-9)
	8	—	α΄	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ	Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων (Ἰω. Κ΄ 19-31)	Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου	Ὃ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἑωράκαμεν (Α΄ Ἰωάν. Α΄ 1-7)
	15	β΄	δ΄	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμ. (Μρκ. ΙΕ΄ 43-ΙΣΤ΄ 8)	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων	Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις πληθυνόντων τῶν μαθ. (Πράξ. ΣΤ΄ 1-7)
	22	γ΄	ε΄	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνέβη ὁ Ἰησ. εἰς Ἱεροσόλυμα (Ἰωάν. Ε΄ 1-15)	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου	Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο Πέτρον (Πράξ. Θ΄ 32-42)
	29	δ΄	ζ΄	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν (Ἰωάν. Δ΄ 5-42)	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος	Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διασπαρέντες οἱ Ἀπ. (Πράξ. ΙΑ΄ 19-30)
ΙΟΥΝΙΟΣ	5	Πλ. α΄	η΄	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων ὁ Ἰησ. εἶδεν ἄνθρωπον (Ἰωάν. Θ΄ 1-38)	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ	Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο πορευομένων (Πράξ. ΙΣΤ΄ 16-34)
	12	Πλ. β΄	ι΄	Κυριακὴ τῶν Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπάρας ὁ Ἰησ. τοὺς ὀφθαλμοὺς (Ἰω. ΙΖ΄ 1-13)	Κυριακὴ τῶν Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου	Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἔκρινε Παῦλος (Πράξ. Κ΄ 16-18.28-36)
	19	—	—	Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς	Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς (Ἰω. Ζ΄ 37-52 καὶ Η΄ 12)	Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς	Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμ. τῆς Πεντηκοστῆς (Πράξ. Β΄ 1-11)
	26	Πλ. δ΄	α΄	Κυριακὴ Α΄ Ματθ. Τῶν Ἁγίων Πάντων	Εἶπεν ὁ Κος τοῖς ἑαυτοῦ μαθ. (Μτθ. Ι΄ 32-33, 37-38 καὶ ΙΘ΄ 27-30)	Κυριακὴ Α΄ Τῶν Ἁγίων Πάντων. Περίοδος Α΄	Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως (Ἑβρ. ΙΑ΄ 33-ΙΒ΄ 2)
ΙΟΥΛΙΟΣ	3	α΄	β΄	Κυριακὴ Β΄ Ματθαίου	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς (Μτθ. Δ΄ 18-23)	Κυριακὴ Β΄ Περίοδος Α΄	Ἀδελφοί, δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη (Ρωμ. Β΄ 10-16)
	10	β΄	γ΄	Κυριακὴ Γ΄ Ματθαίου	Εἶπεν ὁ Κος· ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν... (Μτθ. ΣΤ΄ 22-34)	Κυριακὴ Γ΄ » »	Ἀδελφοί, δικαιωθέντες ἐκ πίστεως, εἰρήνην... (Ρωμ. Ε΄ 1-10)
	17	γ΄	δ΄	Κυριακὴ τῶν Πατέρων τῆς Δ΄ Οἰκ. Συνόδου	Εἶπεν ὁ Κος· ὑμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου... (Μτθ. Ε΄ 14-19)	Κυριακὴ τῶν Πατέρων τῆς Δ΄ Οἰκ. Συνόδου	Τέκνον Τίτε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ περὶ τούτων (Τίτ. Γ΄ 8-15)
	24	δ΄	ε΄	Κυριακὴ Ε΄ Ματθαίου	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθόντι τῷ Ἰησ. εἰς τὴν χώραν (Μτθ. Η΄ 28-Θ΄ 1)	Κυριακὴ Ε΄ Περίοδος Α΄	Ἀδελφοί, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας... (Ρωμ. Ι΄ 1-10)
	31	Πλ. α΄	στ΄	Κυριακὴ ΣΤ΄ Ματθαίου	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ πλοῖον (Μτθ. Θ΄ 1-8)	Κυριακὴ ΣΤ΄ » »	Ἀδελφοί, ἔχοντες χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν... (Ρωμ. ΙΒ΄ 6-14)
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ	7	Πλ. β΄	ζ΄	Κυριακὴ Ζ΄ Ματθαίου	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγοντι τῷ Ἰησοῦ (Μτθ. Θ΄ 27-35)	Κυριακὴ Ζ΄ Περίοδος Α΄	Ἀδελφοί, ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοί... (Ρωμ. ΙΕ΄ 1-7)
	14	Βαρὺς	η΄	Κυριακὴ Η΄ Ματθαίου	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἶδεν ὁ Ἰησοῦς ὄχλον πολὺν (Μτθ. ΙΔ΄ 14-22)	Κυριακὴ Η΄ » »	Ἀδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τοῦ ὀνόματος (Α΄ Κορινθ. Α΄ 10-17)
	21	Πλ. δ΄	θ΄	Κυριακὴ Θ΄ Ματθαίου	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς (Μτθ. ΙΔ΄ 22-34)	Κυριακὴ Θ΄ » »	Ἀδελφοί, Θεοῦ ἐσμὲν συνεργοί... (Α΄ Κορινθ. Γ΄ 9-17)
	28	α΄	ι΄	Κυριακὴ Ι΄ Ματθαίου	Τῷ καιρῷ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ (Μτθ. ΙΖ΄ 14-23)	Κυριακὴ Ι΄ » Β΄	Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους (Α΄ Κορινθ. Δ΄ 9-16)
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ	4	β΄	ια΄	Κυριακὴ ΙΑ΄ Ματθαίου	Εἶπεν ὁ Κος τὴν παραβολὴν ταύτην· ὡμοιώθη (Μτθ. ΙΗ΄ 23-35)	Κυριακὴ ΙΑ΄ Περίοδος Β΄	Ἀδελφοί, ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς... (Α΄ Κοριν. Θ΄ 2-12)
	11	γ΄	α΄	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	Εἶπεν ὁ Κος· οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν (Ἰωάν. Γ΄ 13-17)	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	Ἀδελφοί, ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασι... (Γαλ. ΣΤ΄ 11-18)
	18	δ΄	β΄	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὕψωσιν	Εἶπεν ὁ Κος· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν (Μάρκ. Η΄ 34-Θ΄ 1)	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὕψωσιν	Ἀδελφοί, εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος (Γαλ. Β΄ 16-20)
	25	Πλ. α΄	γ΄	Κυριακὴ Α΄ Λουκᾶ	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἑστὼς ὁ Ἰησ. παρὰ τὴν λίμνην (Λουκ. Ε΄ 1-11)	Κυριακὴ ΙΔ΄ » »	Ἀδελφοί, ὁ βεβαιῶν ἡμᾶς, σὺν ἡμῖν εἰς... (Β΄ Κορινθ. Α΄ 21-Β΄ 4)
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	2	Πλ. β΄	δ΄	Κυριακὴ Β΄ Λουκᾶ	Εἶπεν ὁ Κος· καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν... (Λουκ. ΣΤ΄ 31-36)	Κυριακὴ ΙΕ΄ Περίοδος Β΄	Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς.. (Β΄ Κορινθ. Δ΄ 6-15)
	9	Βαρὺς	ε΄	Κυριακὴ Γ΄ Λουκᾶ	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς... (Λουκ. Ζ΄ 11-16)	Κυριακὴ ΙΣΤ΄ » »	Ἀδελφοί, συνεργοῦντες παρακαλοῦμεν.. (Α΄ Κορινθ. ΣΤ΄ 1-10)
	16	Πλ. δ΄	στ΄	Κυριακὴ Δ΄ Λουκᾶ. Τῶν Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου	Εἶπεν ὁ Κος· ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι... (Λουκ. Η΄ 4-15)	Κυριακὴ τῶν Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου	Τέκνον Τίτε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ περὶ τούτων... (Τίτ. Γ΄ 8-15)
	23	α΄	ζ΄	Κυριακὴ ΣΤ΄ Λουκᾶ	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθόντι τῷ Ἰησ. εἰς τὴν χώραν (Λουκ. Η΄ 26-39)	Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου	Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν τὸ Εὐαγγέλιον, ... (Γαλ. Α΄ 11-19)
	30	β΄	η΄	Κυριακὴ Ε΄ Λουκᾶ	Εἶπεν ὁ Κος· ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος (Λουκ. ΙΣΤ΄ 19-31)	Κυριακὴ ΙΘ΄ Περίοδος Γ΄	Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου (Β΄ Κορινθ. ΙΑ΄ 31-ΙΒ΄ 9)
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	6	γ΄	θ΄	Κυριακὴ Ζ΄ Λουκᾶ	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε (Λουκ. Η΄ 41-56)	Κυριακὴ Κ΄ Περίοδος Γ΄	Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν τὸ Εὐαγγέλιον (Γαλ. Α΄ 11-19)
	13	δ΄	ι΄	Κυριακὴ Η΄ Λουκᾶ	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ Νομικός τις προσῆλθε (Λουκ. Ι΄ 25-37)	Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου	Ἀδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν Ἀρχιερεύς.. (Ἑβρ. Ζ΄ 26-Η΄ 2)
	20	Πλ. α΄	ια΄	Κυριακὴ Θ΄ Λουκᾶ	Εἶπεν ὁ Κος τὴν παραβ. ταύτην· ἀνθρώπου τινὸς (Λουκ. ΙΒ΄ 16-21)	Κυριακὴ ΚΒ΄ Περίοδος Γ΄	Ἀδελφοί, ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν... (Γαλ. ΣΤ΄ 11-18)
	27	Πλ. β΄	α΄	Κυριακὴ ΙΓ΄ Λουκᾶ	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε (Λουκ. ΙΗ΄ 18-27)	Κυριακὴ ΚΓ΄ » »	Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει... (Ἐφεσ. Β΄ 4-10)
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ	4	Βαρὺς	β΄	Κυριακὴ Ι΄ Λουκᾶ	Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦν διδάσκων ὁ Ἰησ. ἐν μιᾷ (Λουκ. ΙΓ΄ 10-17)	Τῆς Ἁγίας Βαρβάρας	Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν... (Γαλ. Γ΄ 23-Δ΄ 5)
	11	Πλ. δ΄	γ΄	Κυριακὴ ΙΑ΄ Λουκᾶ. Τῶν Προπατόρων	Εἶπεν ὁ Κος· ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον (Λουκ. ΙΔ΄ 16-24)	Κυριακὴ ΚΘ΄ Τῶν Προπατόρων	Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ, ἡ ζωὴ... (Κολασ. Γ΄ 4-11)
	18	α΄	δ΄	Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως	Βίβλος Γενέσεως Ἰ. Χριστοῦ υἱοῦ Δαβὶδ (Μτθ. Α΄ 1-25)	Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως	Ἀδελφοί, πίστει παρῴκησεν Ἀβραάμ... (Ἑβρ. ΙΑ΄ 9-10, 17-40)
	25	—		Ἡ κατὰ σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου	Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας (Μτθ Β΄ 13-23)	Ἡ κατὰ σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου	Ἀδελφοί, ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου... (Γαλ. Δ΄ 4-7)

Σημ. — α΄) Ἀπριλίου 23 Σάββατον τοῦ Λαζάρου. Εἰς τὸν Ὄρθρον Εὐαγγέλιον τῆς Λειτουργίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου. β΄) Μαΐου 2 Δευτέρα. Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Εἰς τὸν Ὄρθρον Εὐαγγέλιον τῆς Λειτουργίας τοῦ ἁγίου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15ῃ Νοεμβρίου 1931.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ